

Dejan Delčev • Danutasn Brown • Adrian Ebens

KONEC BEZBOŽNÝCH

Finální ohnivý rozsudek

Dejan Delčev,
Adrian Ebens & Danutasn Brown

KONEC BEZBOŽNÝCH

Finální ohnivý rozsudek

maranathamedia.cz

Březen, 2019

Obsah

Oheň seslaný od Boha z nebe	6
Slovo a zrcadlo přírody	8
Vztah mezi člověkem a Zemí.....	9
Potopa funguje na stejném principu.....	11
Zrcadlo zákona.....	14
Zjevení kříže	17
Skrývání Boží tváře.....	18
Rozsudek.....	21
Božský vzorec ohně	25
Božský vzorec a Duch proroctví.....	26
Závěrečný popis ve Velkém sporu	31
Zničení bez námahy nebo vnější síly	37
Slavný Boží charakter	38
Oheň od Boha?.....	41
Stupně trestu.....	48
Závěr	50

Oheň seslaný od Boha z nebe

Pro mnoho lidí je popis ohnivého soudu či rozsudku po miléniu posledním nevyvratitelným důkazem, že Bůh přímo zabíjí lidi:

„Až uplyne těch tisíc let, satan bude propuštěn ze žaláře. Vyjde svádět národy ve čtyřech koutech země, Goga a Magoga, aby je shromáždil k boji-takové množství, jako je písku v moři. Zaplnili celý obzor, obklíčili ležení svatých i to milované město, ale z nebe sestoupil oheň a pohltil je. Dábel, který je sváděl, byl uvržen do jezera ohně a síry, kde je i šelma a falešný prorok; tam budou trýzněni ohněm dnem i nocí na věky věků!“ (Zj. 20:7-10)

Povrchní čtení Písma v kombinaci s tak obtížným textem by nejen mohlo snadno přivést někoho k myšlence, že Bůh zabíjí, ale také k tomu, že peklo bude trvat věčně, protože dříve ve Zjevení najdeme následující prohlášení týkající se stejné události:

„Dým jejich muk bude stoupat na věky věků! Ti, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu, a kdokoli přijme znamení jejího jména, nebude mít odpočínutí dnem ani nocí!“ (Zj. 14:11)

Aby se postavilo na neměnný základ pravdy, bylo adventní hnutí povoláno, aby následovalo pravidel výkladu Bible, která vyplývají ze samotné Bible:

Ti, kteří jsou zapojeni do hlásání poselství třetího anděla, zkoumají Písmo podle stejného plánu, který přijal bratr Miller. V malé knize nazvané "Pohledy na prorockví a prorockou chronologii" uvádí bratr Miller následující jednoduchá, ale inteligentní a důležitá pravidla pro studium a výklad Bible: {RH Listopad 25, 1884, par. 23}

“1. Každé slovo musí mít svůj správný vztah k tématu uvedenému v Bibli; 2. Celé Písmo je nezbytné a může být pochopeno pilným uplatňováním a studiem; 3. Nic zjeveného v Písmu nemůže být nebo nebude skryto před těmi, kteří žádají ve víře, ne váhavě; 4. **Chcete-li porozumět nauce, spojte všechna písmá na téma, které chcete znát, a pak nechte, aby každé slovo mělo svůj náležitý vliv; a pokud můžete vytvořit svou teorii bez rozporu, nemůžete se mýlit;** 5. Písmo musí být svým vlastním vykladačem, protože je pravidlem samo o sobě. Pokud se spoléhám na učitele,

který mi to vysvětlí, a on by měl hádat jeho význam, nebo si přát, aby to tak bylo kvůli jeho sektářskému vyznání, nebo aby byl považován za moudrého, pak jeho hádání, touha, víra nebo moudrost je mým pravidlem, a ne Biblí.

Výše uvedené je částí těchto pravidel; **a při studiu Bible uděláme všichni dobře, když budeme dbát těchto stanovených zásad.**
{RH Listopad 25, 1884, par. 23-25 }

Pouze tehdy, když se všechna písmena na určité téma shodují, můžeme si být jisti, že naše teorie je pravdivá. Největším rozparem ve výkladu, který představuje Boha jako přímo trestajícího bezbožné v ohnivém jezeře, je život Ježíše Krista. Kristus totiž přišel, aby plně zjevil charakter svého Otce, a když se podíváme na Ježíšův život na zemi, můžeme jistě vědět, jaký je Bůh:

„Filipe,“ odvětil Ježíš, „tak dlouho jsem s vámi a nepoznal jsi mě? Kdo viděl mě, viděl Otce. Jak můžeš říkat, Ukaž nám Otce?“ (Jan 14:9)

„Zjevil jsem Tvou slávu na zemi; dílo jež jsi mi svěřil... Zjevil jsem Tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a dal jsi je mně. Zachovali tvé slovo.“ (Jan 17:4, 6)

Dílo milosrdného Samaritána představuje Kristovo poslání ve světě. **Náš Spasitel přišel, aby zjevil Boží charakter, aby reprezentoval jeho lásku k člověku. Jednal přesně tak, jak by jednal Otec ve všech naléhavých situacích.** Kristus nám zjevil lásku, které se láska člověka nikdy nemůže vyrovnat. Zemřel, aby zachránil ty, kteří byli jeho nepřáteli; modlil se za své vrahy. HM říjen 1, 1897.

Když byl Kristus zde na zemi, nikoho nezabil:

Herodes a bezbožné authority zabili Spravedlivého, **ale Kristus nikdy nikoho nezabil** a ducha pronásledování – protože lidé chtějí svobodu svědomí – můžeme připsat jeho původci – satanovi.
Ms62-1886.64

Ať už je ve Zjevení 20 popsána jakákoli událost, nemůže to být v rozporu se zjevením, které dal Boží Syn o svém Otci, když byl na zemi. S tímto vědomím budeme zkoumat faktory, které přispívají k událostem ve Zj 20:7-10, jak jsou vysvětleny v celé Biblí.

Slovo a zrcadlo přírod

Písmo nám říká, že Bůh (1) stvořil svět svým Slovem, (2) nadále ho podporuje tím samým Slovem a že (3) toto Slovo je Jeho jednorozený Syn:

„Hospodinovým Slovem vznikla nebesa; celý jejich zástup dechem jeho úst..... On promluvil a stalo se; všechno povstalo jeho příkazem.“ (Žalm 33:6, 9)

„Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze něj, a bez něj nepovstalo nic, co je.“ (Jan 1:1-3)

„On (Kristus) jest obraz neviditelného Boha, prvorozený ze všeho tvorstva. Vždyť v něm bylo stvořeno všecko na nebi i na zemi: viditelné i neviditelné; ať jsou to trůny nebo panstva nebo knížectva nebo mocnosti. Všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. A On stojí v čele všeho a všecko má v něm své trvání.“ (Kol. 1:15-17, COL)

Protože všechny věci "spocívají" v Synu Božím, znamená to, že bez neustálého působení Jeho moci by nastal naprostý chaos. Podívejte se, jak to vyjádřil A. T. Jones:

A tak se Bůh projevil v Kristu svým slovem při stvoření, a stále se projevuje ve stvořených věcech – ve stvoření, v uchovávaní, v udržování a konání. Takže tato gravitace je Bůh v Ježíši Kristu. Věda nám říká, že gravitační zákon přitahuje věci ke středu Země, vždyť to víte; ale co je gravitace? "Proč tedy jsou ty věci přitahovány?" Existuje lepší odpověď než tato: gravitace, gravitační zákon, ten drží všechny tyto věci na jejich místech. A ta lepší (Boží) odpověď je: **Gravitace je Boží moc projevena v Ježíši Kristu ve stvoření; to je gravitace.**

Soudržnost ve vědě znamená držet pohromadě. Ale co je soudržnost? Jediná odpověď, kterou věda může dát, je, že slovo "soudržnost" pochází ze dvou latinských slov, co a haerere, což znamená držet pohromadě; jinými slovy, soudržnost je soudržnost; to je odpověď. Existuje lepší odpověď. Existuje Boží odpověď a Bůh nám říká, že **soudržnost je Boží moc, která se projevuje v Ježíši Kristu ve stvoření; neboť skrze Něho všechny věci**

spočívají, spojují se, drží pohromadě; to je soudržnost.
GCB/GCDB 1893, p. 441. 6, 7

Všechno ve světě je udržováno Boží mocí v Jeho Slově – naším Pánem Ježíšem Kristem. Ale je tu jedna věc, která může narušit řád udržovaný touto mocí, a tou věcí je hřích:

“Cos to udělal?” řekl mu Bůh. „Slyš, krev tvého bratra ke mně volá ze země! Teď budeš zlořečenější než země, která otevřela ústa, aby vpila krev tvého bratra, kterou jsi prolil. Když budeš obdělávat zem, už ti nedá svoji sílu. Budeš na zemi tulákem a štvancem.“ (Gen 4:10-12)

„Země bude zcela zpusťlá a naprosto vypleněna, protože Hospodin promluvil toto slovo. Usychá, vadne země, chřadne, vadne svět, chřadnou velikáni lidu země, a země je znesvěcena pod svými obyvateli. Vždyť přestoupili zákony, změnili ustanovení, porušili věčnou smlouvu. Proto šíří zemi prokletí a její obyvatelé nesou vinu. Proto ubude obyvatel země a lidí zůstane maličko.“ (Iz 24:3-6 CSP)

Vztah mezi člověkem a Zemí

Všimněte si, že kletba, která vzešla z Kainova zavraždění jeho bratra, zahrnovala neživou přírodu. Důvodem bylo to, že Adam jako hlava (majíce nadvládu) pozemského stvoření byl božím vzorem pro vztah s přírodou:

*Tedy Bůh řekl: „Učiňme člověka k našemu obrazu, podle naší podoby! **Ať panují nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad dobytkem, nade vši zemí, i nad veškerou havětí lezoucí po zemi.** A Bůh jim požehnal. Bůh jim řekl: „**Plod'te a množte se, naplňte zem, podmaňte si ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem i nad každým živočichem lezoucím po zemi.**“ (Gn 1:26, 28)*

Poté, co Adam padl, země a všechno v ní začalo odrážet jeho vzpouru proti Bohu. To vysvětluje jevy dravosti zvířat a jedovaté vegetace plevelů:

*Adamovi řekl: “Protožeš poslechl svou ženu a jedl ze zakázaného stromu, **země bude kvůli tobě zlořečená!** Po všechny dny svého*

života z ní budeš jíst v útrapách; (18) bude ti plodit trní a bodláčí a ty budeš jíst polní byliny.“ (Gen 3:17,18)

V božském vzorci je země a vše na ní zrcadlem člověka. Bůh to udělal proto, aby se člověk mohl podívat na události v přírodě a rozpoznat, že v jeho vztahu s Bohem a spravedlností, kvůli hříchu, je něco špatně. Chaos v přírodě byl projevem chaosu v psychice člověka, který byl proveden tak, aby člověk měl vizuální obraz, aby mohl snadněji porozumět a pak činit pokání. Kdyby byl člověk v harmonii s Bohem, Země by to také odrážela tím, že by přinášela dobré ovoce.

To je důvod, proč, když národy obklopující Izrael trvaly na tom, že zůstanou ve svém modlářství, obdržely následující odraz své vlastní vzpoury zpět ze země, na které žily:

„Sama země se jimi poskvrnila; proto ji potrestám za její hřích a země vyvrhne své obyvatele. (28) Pokud tu země poskvrníte, vyvrhne i vás, tak jako vyvrhla národ, který tam byl před vámi.“ (Lv 18:25,28)

Země také odhaluje, co na ni zasel nepřítel Boží:

„Služebníci toho hospodáře tedy přišli a ptali se ho:“ Pane, nenasel jsi na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal ten koukol? Odpověděl jim: „To udělal nepřítel.“ (Mat 13:27, 28)

Nepřítelem na Pánově poli byl satan, který si po pádu našich prvních rodičů nárokoval vlastnictví nad naším světem:

„Jednoho dne, když synové Boží přišli, aby předstoupili před Hospodina, přišel s nimi i satan. (7)“Odkud jdeš?“ zeptal se Hospodin satana. „Toulal jsem se po zemi sem a tam, odpověděl mu satan.“ (Job 1:6,7)

„Potom ho ďábel odvedl vzhůru a v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa. „Dám ti všechnu moc a slávu těchto království,“ řekl mu ďábel, „neboť mi byla předána a mohu ji dát, komu chci. (7) Když se mi pokloníš, bude to všechno tvoje.“ (Luk 4:5-7)

„Už s vámi nebudu dlouho mluvit, neboť přichází vládce tohoto světa. Nemá na mně nic; (Jan 14:30)

Proto od dnů Adamova pádu země odráží Adamův charakter vzpoury vůči Bohu pod vlivem jeho nového mistra, satana.

Prokletím za spáchaný hřích bude celá příroda připomínat člověku povahu a následky vzpoury proti Bohu. **Když Bůh stvořil člověka, učinil ho vládcem nad zemí a všemi živými tvory. Pokud byl Adam věrný Nebi, byla mu podrobena celá příroda. Když se však vzepřel zákonu Božímu, vzbouřili se nižší tvorové proti jeho vládě.** Tak Bůh ve svém milosrdenství zjevil lidem svatost svého zákona a ukázal jim na jejich vlastním příkladě, jakému nebezpečí se vystavují, odkloní-li se od něho, byť i v nejmenším. PP 59-60

Nejen, že se člověk dostal pod moc podvodníka, **ale samotná země, nadvláda člověka, byla uzurpována nepřítelem.** {Bible Echo July 15, 1893}

Potopa funguje na stejném principu

Kdyby nebylo Boží milosti skrze Krista, satan by zničil všechny své poddané. Satan využívá lidi pouze tehdy, když se stanou činitelé jeho filozofie – hříchu. V době před potopou se tedy těšil, že lidstvo odráží jeho charakter. Lidé tak mocně splynuli, a utvrdili se ve svých hříších, že by to vedlo k odnětí Boží udržující životodárné moci v Kristu po celém světě:

Pročež řekl Hospodin; „Nebude se nesnadnit duch můj s člověkem na věky, proto že také tělo jest, a bude dnů jeho sto a dvacetilet.“ (BKR 1613 Gen 6:3)

Lidé před potopou odmítali Boží milosrdnou výzvu skrze Noeho, a odmítali prosebného Ducha Kristova. Bůh předpověděl, že při tomto tempu hlubšího pronikání do špatnosti, po 120 letech, by lidé zcela ukřižovali Krista v sobě, a tak by podpůrná Boží moc v Kristu byla odstraněna/ukřižována, a zemi by bylo dovoleno plně projevit charakter jejich pádu:

*„Takoví si nechtějí uvědomit, že nebe a země kdysi dávno vznikly **Božím slovem z vody a skrze vodu**; a tou vodou byl tehdejší svět*

zatopen a zničen. **Totéž slovo udržuje** a uchovává nynější nebe a zemi **pro oheň, který je čeká v den soudu a záhuby bezbožných lidí.**“ (2 Petr3:5-7)

Lidé před potopou nerozpoznali, že Kristova moc je ta, která sjednocuje prvky světa. Mysleli si, že přírodní procesy jsou udržovány dědičnou silou obsaženou v samotné přírodě, a proto se jim Noemovo varování před přicházející potopou zdálo nelogické. Písmo nám však říká, že moc, která vše podpírá, je Kristus – živé Boží Slovo. Zde Petr ukazuje, že *tentýž proces, který vedl k zaplavení světa vodou, povede také k ohnivě potopě po miléniu, a tak jako poprvé byl způsoben ukřižováním živého Božího Slova, tak i po druhé bude způsoben podobným procesem.* Srdce lidí byla zcela zatvrzelá ve svém naprostém odmítnutí Kristovy prosby; jejich poslední odpověď Jeho Duchu bylo zaútočit, aby ho zabili. Odnětí Ducha Božího kvůli hříchům lidí, kteří žili před potopou, bylo důvodem této potopy:

Protože výstrahu zavrhli, byl **Duch Boží odňat hříšnému lidskému rodu, který pak** zahynul ve vodách potopy. *GC 431.1*

Naplněn hlubokými výčitkami svědomí nad svým vlastním hříchem a dvojnásob postižen smrtí Ábelovou i vraždou Kainovou, byl Adam zkušěn žalem. Viděl kolem sebe na vlastní oči, **jak se rozšiřuje zkaženost, která nakonec přivodí záhubu světa potopou;** *PP 82.2*

To je zřejmé z pečlivého čtení Genesis 6:

(BKR 1613 Gen 6:13-14) „Protož řekl Bůh k Noé: *Konec všelikého těla přichází přede mne, nebo naplněna jest země nepravostí od nich; z té příčiny, hle, již zkazím je (Strong H7843) - (zničím-B 21), se zemí. Učiň sobě koráb z dříví gofer; příhrady zděláš v tom korábu, a oklejuješ jej vnitř i zevnitř klím“.*

Prozkoumáme-li slovo *zničit* v hebrejštině, zjistíme, že to znamená:

H 7843: základ slova; rozklad, (kauzálně) zbořit (doslovně, nebo obrazně) – odhodit, **zkazit** (věc), zničit, (doslova nebo obrazně) ztratit, mařit, zaniknout, rozlít, kazisvět, X úplně, odpad (odpadlík)

Totéž slovo je použito ve verších v **Gen.6;11-12 B21:**

Země však byla v Božích očích zkažená a plná násilí (12) Bůh pohlédl na zemi a hle, byla zkažená! (porušená v BKR)

Použijeme-li slovo *zničit*, které překladatelé použili pro stejné hebrejské slovo v Gen 6,13, pak text bude následující:

Gen 6:11-12 Země byla také *zničena* před Bohem a země byla naplněna násilím. A Bůh pohlédl na zemi a hle, byla *zničena*, neboť všechno tělo *zničilo* jeho cestu na zemi.

Samotná země byla poskvrněna nemorálností a násilím lidí, a proto Bůh viděl, že ve své konečné fázi země vyjádří lidskou vzpouru. Proto Ježíš ve dnech svého pozemského života řekl zástupům:

*„Slyší-li někdo má slova a neplní je, **já ho nesoudím**; nepřišel jsem totiž, abych soudil svět, ale abych svět spasil. (48) Kdo mě odmítá a nepřijímá moje slova, má, kdo by ho soudil. **V poslední den jej bude soudit slovo, které jsem mluvil.**“ (Jan 12:47-48)*

Zde se Ježíš odděluje od díla soudu, které působí v Jeho Slově, aby ukázal, že ve Svém Slovu, které "všechno nese" (Žid 1:3), má Kristus nezávislého a nestranného rozhodce (arbitra), který nazpět odráží zkaženost lidí a trestá je, když odmítají činit pokání. Z tohoto důvodu, když se Kristus vrací podruhé, je představován následujícím způsobem:

*„Uviděl jsem otevřené nebe, a hle, bílý kůň, a ten, který na něm seděl, se jmenoval Věrný a Pravý, jenž **spravedlivě soudí i bojuje**. Jeho oči byly jako plamen ohně, na hlavě měl množství korun a měl napsané jméno, které nezná nikdo kromě něj. Byl oblečen rouchem nasáklým krví a **jeho jméno je Slovo Boží**. Za ním jela nebeská vojska na bílých koních, oblečená bílým a čistým kmentem. **Z jeho úst vycházel ostrý meč, aby jím bil národy**. On sám je bude pást železnou holí; a on sám bude šlapat vinný lis planoucího hněvu Všemohoucího Boha.“ (Zj. 19:11-15)*

Zrcadlo zákona

Ježíš se vrací jako představitel charakteru svého Otce. Jako živé Boží Slovo ztělesňuje zásady Božího zákona lásky. Ale tatáž láska, která působí při záchraně všech kajících hříšníků, se zároveň ukazuje být "smrtící chutí" ve zlovolných:

„Ale díky Bohu, který nás stále vodí v Kristově vítězném průvodu a všude skrze nás šíří vůni svého poznání! Pro Boha jsme totiž líbeznou vůní (Kristovou) mezi těmi, kdo jsou zachraňováni, i mezi těmi, kdo hynou. (16) Jedněm jsme smrtelnou vůní ke smrti, druhým jsme vůní života k životu. Kdo je ale k takové službě způsobilý? (2 Kor 2:14-16)

Tatáž Boží láska, která dává život spravedlivým, je smrtelná pro bezbožné. Všimněte si pozorně, že **láska nemění své vlastnosti**, protože je to stejná chuť pro dvě třídy lidí, ale její dopad závisí na tom, jakému člověku je odhalena. Tento proces se vysvětluje tím, že když bezbožní vidí Boha takového, jaký je – absolutní nesobeckou lásku, ve světle této přítomnosti se jejich hříchy projevují ve své skutečné obludnosti, jejich sebeklam je smeten čistým světlem pravdy, a tak na ně dopadají smrtelné následky hříchu, které potvrzují, že "mzdou hříchu je smrt" (Řím 6,23). Kdyby byl Bůh zdrojem této smrti, pak by verš musel říci, že *Boží mzdou za hřích je smrt*. Ale Bůh není zdrojem smrti. Proto tím, že je hříchu umožněno, aby bezbožné spálil, samotná smrt přestává existovat:

A smrt i místo zemřelých byly uvrženy do jezera ohnivého. To jest smrt druhá, jezero ohnivé. (**Zj. 20:14**) SYK

Je-li Bůh přímým vykonavatelem tohoto soudu, pak by smrt byla zvěčněna v Bohu. Přesto víme, že v našem nebeském Otci není vůbec žádná temnota:

„Každé dobré dání a každý dokonalý dar shůry, sestupuje od Otce světla, u něhož není proměny ani zatmění z odvrácení.“ (Jak. 1:17)
CSP

„Toto je poselství, které jsme slyšeli od něj a které vám předáváme: Bůh je světlo a není v něm žádná tma.“ (1 Jan 1:5) B21

Proč je pro lidi tak těžké pochopit způsob, jakým stvoření reaguje na hřích, a přestat vidět Boha jako ničitele? Je to proto, že my sami jsme bez Kristovy myslí malými ničiteli, stvořenými k obrazu našeho tělesného otce satana, který je NIČITELEM (**Jan 8:44, Zj 9:11**). Díváme se na zákon a zákonodárce a vidíme svou vlastní tvář jako v zrcadle.

*„Kdo Slovu naslouchá, ale neřídí se jím, podobá se člověku, který se vidí v zrcadle...“ (**Jak 1:23**) B21*

Pokud jde o reflexivní vlastnost zákona, v Písmu je uvedeno mnoho příkladů. Ježíš dovolil rozvoj takového procesu, když Jeho učedníci v sobě drželi národní hřích rasové nesnášenlivosti:

*Ježíš pak odtud odešel a odebral se do okolí Týru a Sidonu. Jedna kanaánská žena z toho kraje šla za nimi a křičela: „Pane, Synu Davidův, smiluj se nade mnou! Má dcera je hrozně posedlá d'áblem.“ **On jí však neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a prosili ho: „Pošli ji pryč, když za námi pořád křičí.“** Odpověděl jí tedy: „**Byl jsem poslán jen ke ztraceným ovčím z lidu Izraele.**“ Ona však přistoupila a klaněla se mu se slovy: „Pane pomoz mi.“ „**Není správné vzít chléb dětem a hodit psům,**“ odvětil. Ona však řekla: „Ano Pane, ale psi jedí zbytky ze stolu svých pánů.“ „**Jak velikou máš víru ženo!**“ odpověděl jí na to Ježíš. „**At' se ti stane, jak toužíš.**“ A od té chvíle byla její dcera zdravá. (**Mat 15:21-28**)B21*

V této situaci, ve svém postavení živého Božího zákona / Slova Božího, Ježíš odrážel rasovou netoleranci svých učedníků zpět k nim, aby jim pomohl vidět jejich hřích, a také aby vyzkoušel víru ženy ze Sidonu, která potřebovala překonat své vlastní předsudky vůči židovskému Mesiáši. Můžeme vidět, jak v tomto případě zákon neodrážel pravý Boží charakter, ale spíše hříšné myšlenky učedníků, protože učedníci zákon slyšeli a nečinili:

*„Bud'te však těmi, co slovo činí, nebud'te pouze posluchači, kteří klamou sami sebe. (23) **Neboť je-li někdo posluchačem slova, a ne tím, kdo je činí, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svou přirozenou tvář;**“ (**Jak 1:22-23**) CSP*

Další podobný příklad můžeme najít v Ježíšově podobenství o boháči a Lazarovi:

„I stalo se, že ten žebrák umřel, a nesen jest od andělů do lůna Abrahamova. Umřel i bohatec, a pohřben jest, (23) Potom v pekle pozdvih očí svých, v mukách jsa, uzřel Abrahama zdaleka, a Lazara v lůnu jeho. (24) I zvolal bohatec, řekl: „Otče Abrahamo, smiluj se nade mnou, a pošli Lazara, ať omočí konec prstu svého ve vodě a svlaží jazyk můj; nebo se mučím v tomto plameni.“ (Luk 16:22-24) BKR

V tomto podobenství se **Kristus setkával s lidmi na jejich vlastní půdě. Učení o vědomém stavu existence mezi smrtí a vzkříšením zastávali mnozí z těch, kteří naslouchali Kristovým slovům.** Spasitel znal jejich myšlení a své podobenství formuloval tak, **aby jim těmito předpojatými názory vštěpoval důležité pravdy. Postavil před svými posluchači zrcadlo, ve kterém se mohli vidět ve svém pravém vztahu k Bohu.** Použil převládající názor, aby vyjádřil myšlenku, kterou si přál dát všem najevo – že žádný člověk není ceněn pro svůj majetek; neboť vše, co má, mu patří jen tak, jak mu půjčil Pán. Zneužití těchto darů ho postaví pod nejhudšího a nejstrádanějšího člověka, který miluje Boha a důvěřuje Mu. COL 263.2

Cílem tohoto procesu, kde zákon odráží myšlení hříšníka, je pomoci hříšníkovi vidět jeho nezahalený stav – diagnózu jeho "pravého vztahu k Bohu" – vést ho k pokání, aby mohl být schopen přijmout Boží hojnou spásnou milost:

„Když přišel Zákon, provinění se rozmnožilo, ale kde se rozmnožil hřích, tam se ještě více rozmnožila milost!“ (Řím 5:20) B21

Když však hříšníci odmítli každou příležitost, kterou jim Bůh dal, a zcela se ztotožnili se svými hříchy, pak tatáž reflexní funkce zákona umožní jejich zničení vlastními hříchy:

Bohatství, moc, genialita, výmluvnost, pýcha, zvrácený rozum a vášeň jsou povoláni jako satanovi agenti, aby dělali jeho práci v tom smyslu, aby učinili širokou cestu přitažlivou a posetou lákavými květinami. Ale každé slovo, které vyslovili proti Vykupiteli světa, **se na ně odrazí a jednoho dne vhoří do jejich**

provinilých duší jako roztavené olovo. Budou přemoženi hrůzou a hanbou, až uvidí Vyvýšeného, jak přichází v nebeských oblacích s mocí a velkou slávou. Pak se troufalý vzdor, který se pozvedl proti Synu Božímu, **uvidí v pravé temnotě svého charakteru.** Pohled na nevýslovnou slávu Božího Syna bude velmi bolestný pro ty, jejichž charakter je posvrtněn hříchem. **Čisté světlo a sláva vyzařující z Krista probudí výčitky svědomí, hanbu a hrůzu.** V úzkostech budou volat ke skalám a horám: "Padněte na nás a skryjte nás před tváří Toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránka; neboť přišel veliký den hněvu jeho, a kdo bude schopen obstát?" *RH 1. dubna 1875, par. 7*

Zjevení kříže

Tajemství kříže vysvětluje všechna ostatní tajemství. Ve světle, které září z Golgoty, jsou vlastnosti Boží, vlastnosti, které nás plnily strachem a posvátnou hrůzou, krásné a přitažlivé. Milost, něžnost a otcovskou lásku uvidíme spjatou se svatostí, spravedlností a mocí. Patříme na majestát trůnu Božího, vysokého a úctyhodného, a poznáváme ho v jeho milostivých projevech a chápeme, jako nikdy předtím, význam onoho drahého oslovení: „Náš Otec“. *GC 652.1*

Na kříži je vidět, že hřích je vskutku smrt. Bůh to říkal od samého počátku:

„...kromě stromu poznání dobra i zla. Z toho nejez, neboť v den, kdy bys z něj jedl, jistě zemřeš.“ (Gen 2:17)

Důvodem, proč Adam a Eva nezemřeli okamžitě, bylo to, že Kristus začal umírat místo nich:

v knize života Beránka, toho zabitého od počátku světa. (Zj. 13:8)
BKR

Adam přijal filozofii satana, a to se navenek projevil tím, že jedl ovoce stromu poznání dobra a zla. Podle této filozofie se Bůh ve skutečnosti nestaral o blaho člověka a Jeho dary byly pouze prostředkem, kterými si ve svém království každého podrobil.

„Na to had ženě řekl: „Určitě nezemřete! Bůh ale ví, že jakmile pojíte z toho stromu, otevřou se vám oči a budete jako Bůh: budete znát dobro i zlo.“ (Gen 3:4, 5)

Skrývání Boží tváře

S tímto myšlením Adam a jeho žena začali věřit, že to není hřích, který vede ke smrti, ale spíše, že Bůh zavraždí přestupníka svého zákona. To vysvětluje jejich reakci po pádu:

„Vtom ale uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se zahradou za denního vánku. Tehdy se Adam a jeho žena skryli před Hospodinem Bohem uprostřed stromů zahrady.“ (Gen 3:8)

Toto myšlení uvízlo hluboko v myslích všech Adamových potomků. Nyní můžeme snadněji pochopit, proč přirozený člověk vidí ve smrti na Kalvárii přímý Boží čin:

„Bolesti, jež nesl, však byly naše, naše utrpení vzal na sebe. My jsme se ale domnívali, že je od Boha trestán, bit a pokořen.“ (1z 53:4)

Nebyl to Bůh, ale hřích, kdo zabil Ježíše na kříži a zakryl milosrdnou tvář Jeho Otce:

„Okolo třetí pak Ježíš hlasitě vykřikl: „Eli, Eli, lama sabachtani?“ to je: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Mat. 27:46)

Zde Ježíš promlouvá skrze slova Žalmu 22, který předpověděl o 1000 let dříve Jeho zkušenost na kříži. Dále v tomto Žalmu vidíme pravdu o tom, zda Otec skryl svou tvář před svým Synem:

„Jistěže nepohrdá utrpením ubožáka, s odporem neskrývá před ním tvář, - když k němu volá, on vyslýchá!“ (Žalm 22:25)

Otec tam byl a trpěl se svým Synem, ale Ježíš to nemohl cítit, protože vina za hřích světa Ho obklopovala temnotou:

V této husté tmě byla skryta přítomnost Boží. Bůh učinil tmu a skryl svou slávu před lidskýma očima. Bůh a jeho svatí andělé byli

u kříže. **Otec byl u svého Syna. Jeho přítomnost však nebyla zjevná.** Kdyby jeho sláva vyšlehla z oblaku, všichni lidé sledující výjev by byli zahubeni. Avšak v této strašné hodině nemělo se Kristu dostat útechy Otcovy přítomnosti. Tlačil vinný lis sám, aniž kdo z lidí byl s ním {DA 753,4}

Hle, neposkvrněný Syn Boží, jeho tělo do krve rozerváno; jeho ruce, které se tak často vztahovaly, aby daly požehnání, přibity k dřevěnému břevnu; jeho nohy, které se znavily ve službě lásky, probity hřebem na kříži; jeho královská hlava rozdrásaná trnovou korunou; jeho chvějící se rty staženy v bolestný sten. A vše, co vytrpěl – krůpěje krve stékající z jeho hlavy, jeho rukou a nohou, smrtelný zápas, který zmučil jeho tělo, a nevýslovná duševní úzkost, která naplnila jeho duši, **kdž Otec skryl svou tvář** – promlouvá ke každému člověku: **To pro tebe snáší Syn Boží toto břímě vin,** pro tebe vítězí nad nadvládou smrti a otvírá brány ráje. DA 755.1

Boží tvář se zdá být skryta před Jeho drahým Synem, protože přesně v tu chvíli byl Kristus Nositelem Hříchu:

Bůh dovoluje, aby jeho Syn byl vydán za naše přestupky. **On sám na sebe vůči Nositeli hříchu bere charakter soudce a zbavuje se ctnostných vlastností otce.** *FLB 104.7*

Bůh nepřestal milovat svého Syna. Bůh je láska a nemění svou osobu a svůj charakter. Co tedy znamená, že vůči Nositeli hříchu na sebe bere charakter soudce? To znamená, že z **pohledu nositele hříchu nejsou milosrdné vlastnosti našeho nebeského Otce vidět, protože filozofie hříchu je před ním skrývá.** Tento stav odpojení od Boha a ponechání napospas následkům hříchu je Božím hněvem:

Ježíš, jenž snímá hřích, **snáší hněv božské spravedlnosti a pro tebe se stává sám hříchem.** *DA 755.1*

To není žádná změna charakteru ze strany Boha, kde Bůh přestává projevovat milosrdenství, protože Jeho trpělivost skončila. Takto hříšník vidí Boha. Vidíme, jak Kain vyjadřuje toto myšlení poté, co zabil svého bratra:

„Můj trest je větší než lze unést.“ odpověděl Kain Hospodinu. (pozn.: Moje vina je větší, než aby mohla být odpuštěna.) **(Gen 4:13)**

Poznámky překladatele ukazují, jak hebrejšтина zahrnuje myšlenku, že Kain si myslel, že jeho vina je neodpuštitelná. Tato myšlenka je také přeložena v Douay-Rheims 1899 American Edition, stejně jako Vikleřův překlad.

A Kain řekl Hospodinu: "Má nepravost je větší, než aby mi mohla být prominuta." Gen 4:13 (DRA)

A Kain řekl Hospodinu: Má špatnost je víc než to, že si zasloužím odpuštění (pro); Gn 4,13 (Vikleř)

Adam Clarke říká ve svém komentáři ke Genesis 4:13 toto:

Původní slova lze přeložit: "***Je můj zločin příliš velký na to, aby mi bylo odpuštěno?***" – slova, o kterých bychom se mohli domnívat, že je pronesl na pokraji temného zoufalství. Je velmi pravděpodobné, že [hebrejské slovo] *avon* znamená spíše *zločin* než *trest*; v tomto smyslu je použito v Lv. 26:41; Lv. 26:43; 1. Sam 28:10; 2. Královská 7:9; a [hebrejské slovo] *nasa* znamená prominout nebo odpustit. **Výklad na okraji stránky je proto třeba upřednostnit před čtením v textu.**

Takové je smýšlení o hříchu. Je to podvod, který podsouvá myšlenku, že hřích vraždí člověka pomocí Božího zákona:

„I shledáno jest, že to přikázání, kteréž mělo mi být k životu, že jest mi k smrti. (11) Nebo hřích, vzav příčinu skrze to přikázání, podvedl mne a skrze ně i zabil.“ (Řím 7:10, 11) BKR

„Může být tvým spojencem trůn zhouby, který proti právu jen trápení plodí?“ (Žalm 94:20) CEP

Veškerá tíha hříchu, s tím strašlivě bludným myšlením a porozuměním, které s ním souvisí, se přitiskla na Ježíše a rozbila Jeho duši, skrývající tvář Jeho drahého Otce:

Satan se svými krutými pokušeními **zraňoval Ježíšovo srdce. Hřích, tak odporný Jeho zraku, byl na Něho navršen, až pod jeho tíhou sténal.** Není divu, že se Jeho lidství v té strašlivé hodině tráslo. Andělé byli s úžasem svědky zoufalé agónie Syna Božího, **kteřá byla o mnoho větší než Jeho fyzická bolest, kterou skoro necítil.** Nebeské zástupy zahalily své tváře před strašlivým pohledem. SR 225,2

Teprve když se to stalo, začalo být zřejmé, že ovocem hříchu je "jistě zemřeš" (**Gen. 2,17**). Žádný člověk nikdy neupadl do naprosté temnoty konečné smrti způsobené hříchem před Ježíšem a žádný člověk do ní neupadl od Ježíšovy smrti. Lidé, kteří odmítají Jeho oběť, pochopí Ježíšův pocit na konci 1000 let při 2. vzkříšení.

Nikdo nikdy nezemřel takovou smrtí, jakou zemřel Ježíš, a proto Jej Písmo nazývá zplozeným (vyvolaným) z mrtvých, nebo prvorozeným z mrtvých, přestože nebyl chronologicky první, kdo byl vzkříšen z hrobu:

*„A od Ježíše Krista, jenž je věrný svědek prvorozený z mrtvých“ ...
(Zj. 1:5) CSP*

„A On je hlavou těla, církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých, aby on sám zaujal ve všem první místo.“ (Kol 1:18) CSP

Písmo ukazuje, že Bůh nepovažuje za absolutní smrt, kterou zemřeli všichni lidé lidských dějin – je to jen spánek:

*„Tu mnozí z těch, kteříž **spí v prachu** země, procítí, **jedni** k životu věčnému, **druzí** pak ku pohanění a ku potupě věčné.“ (Dan 12:2)
BKR*

Dokonce i nespravedliví jsou prezentováni jako spící, protože to není konečná smrt. Ježíšovy výroky o spících spravedlivých jsou ještě silnější:

„Ale pokud jde o vzkříšení mrtvých, - copak jste nečetli, jak vám Bůh řekl: Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův? On není Bohem mrtvých, ale živých!“ (Mat. 22:31, 32)

*„Já jsem vzkříšení i život, řekl jí Ježíš. „Kdo věří ve mně, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, **kdo žije a věří ve mně, nezemře navěky. Věříš tomu?**“ (Jan 11:25, 26)*

Rozsudek

Náš milující Otec vydal svého drahého Syna smrti, která pochází z našich hříchů, ze které by Jeho Syn nikdy nebyl vzkříšen, kdyby spáchal, byť jen jediný hřích. Udělal to proto, aby s námi bylo zacházeno tak, jak si jeho Syn zaslouží, a to je žít navěky. Bůh však nikoho nenutí, aby přijal smrt Jeho Syna místo nás, ale u těch, co odmítnou, tam nastane smrt druhá:

*„Tehdy jsem uviděl veliký bílý trůn a Toho, kdo na něm seděl, před jehož tváří zmizela země i nebe a nebylo pro ně nalezeno místo. **Potom jsem spatřil mrtvé, malé i velké, jak stojí před trůnem a byly otevřeny knihy. A byla otevřena ještě jiná kniha, totiž kniha života a mrtví byli souzeni podle toho, co bylo zapsáno v těch knihách, totiž podle svých skutků. Tehdy moře vydalo své mrtvé, kteří byli v něm, také Smrt a Záhrobí vydaly mrtvé, kteří byli v nich; a každý byl souzen podle svých skutků. Smrt i Záhrobí byly uvrženy do ohnivého jezera, - to je druhá smrt.“ (Zj. 20:11-14)***

Tento text se nachází hned za popisem ohně, který pohlcuje bezbožné, což je téma naší studie. Jeví se jako vysvětlení těchto veršů, protože opakuje událost jiným způsobem. Ukazuje, že soud pochází z projevu charakteru Toho, který sedí na velkém bílém trůnu. Je také důležité poznamenat, že ti, kteří přijímají soud, jsou nazýváni mrtvými (dokonce i poté, co jsou vzkříšeni), a je tomu tak proto, že jsou "mrtví v proviněních a hříších" (Ef 2:1,2,5). Proto je jejich úsudek jen projevem toho, co se jim již duchovně stalo. Smrt a peklo jsou také hozeny do ohnivého jezera, což znamená, že soud nemůže být vykonán přímo Bohem, jinak by v Jeho osobě byla smrt zvěčněna místo toho, aby byla hozena do ohnivého jezera. Nakonec je soud nad těmito lidmi výsledkem jejich odmítnutí přijmout Kristovu smrt za ně. Znamená to, že Kristova smrt na kříži je velmi podobná smrti těchto lidí, protože umírají tráveni svými hříchy:

„Těla zvířat, jejichž krev přináší velekněz do nejsvětější svatyně jako oběť za hřích, bývají pálena venku za stany. Proto také Ježíš trpěl venku za branou, aby posvětil lid svou vlastní krví.“ (Žid. 13:11-12)

Kristus prožíval úzkost, kterou pocítí hříšník, až se milost přestane přimlouvat za hříšné prosit za hříšné lidstvo. Tento pocit hříchu, který na Něho jako na zástupce člověka přivodil Otcův hněv, učinil, kalich, který pil, tak trpký a zlomil srdce Syna Božího. DA 753.2

Ti, kteří dobrovolně odmítají nabízené milosrdenství, budou přesto nuceni poznat hodnotu toho, čím pohrdali. **Pocítí muka, která Kristus vytrpěl na kříži**, aby koupil vykoupení pro všechny, kteří ho přijmou. A pak si uvědomí, co ztratili – věčný život a nesmrtelné dědictví. RH 4. září 1883

Za stany nebo za branou znamená místo, kde nositel hříchu nemůže vidět milosrdnou tvář našeho Otce. Ježíš mluví o tomto místě následujícím způsobem:

„Jeho Pán se rozhněval a vydal ho mučitelům, dokud nezaplatí celý dluh. (35) Totéž udělá i můj nebeský Otec vám, pokud každý ze srdce neodpustíte svému bratru.“ (Mat. 18:34, 35)

„A uvrhnou je do ohnivé pece. Tam bude pláč a skřípění zubů.“ (Mat. 13:42)

„Kráľ pak řekl služebníkům: „Svažte mu nohy a ruce a vyhod'te do venkovní tmy!“ Tam bude pláč a skřípění zubů. (Mat. 22:13)

Duchovní temnota je stav, kdy se hříšníci natolik sjednocují s filozofií hříchu, že již nejsou schopni vidět a vnímat světlo z Božího charakteru. V každém případě, kdy Ježíš mluví o tomto místě/stavu, je soud zprostředkován někým jiným: "trýzniteli" nebo "služebníky", "svážou je" a "hodí", což potvrzuje myšlenku, že Bůh není přímým vykonavatelem rozsudku smrti; to se děje jejich vlastními hříchy před tváří Jeho slavné a milující přítomnosti:

Nebude to projev svévolné moci ze strany Boží. Ti, kdož pohrdli milosti Boží, **sklidí to, co zaseli. Bůh je zdrojem života a rozhodne-li se kdo pro službu hříchu, odděluje se od Boha, a tím se sám zbavuje života.** Takový je „odcizen od Božího života“. Kristus praví: „Všickni, kteříž mne nenávidí, milují smrt.“ Ef. 4,18; Př 8:36. Bůh je nechává žít a dává jim čas, aby si mohli vypěstovat povahu a ukázat, podle jakých zásad žijí. **Když se tak stane, sklídí následky své vlastní volby.** Satan a všichni ti, kdož se k němu připojují, **narušují svým odbojným životem soulad s Bohem natolik, že i sama přítomnost Boží je jim stravujícím ohněm. Sláva Toho, jenž je láska, je zahubí.**

Na začátku velkého sporu **necháпали andělé jeho podstatu. Kdyby satan a jeho přívrženci byli tehdy museli nést následek svého hříchu, byli by bývali vyhlazeni; nebeské bytosti by však z toho nebyly poznaly, že to je nevyhnutelný následek hříchu.** V jejich myslích by to bylo zanechalo pochybnost o dobrotivosti Boží jako símě zla, které by plodilo své smrtelné ovoce hříchu a bídy.

Jinak tomu bude, až velký spor skončí. Tehdy, až bude dokonán plán vykoupení, **bude povaha Boží zjevena všem stvořeným bytostem.** Všichni uvidí, že předpisy zákona Božího jsou dokonalé a neměnné. **Tehdy hřích projeví svou podstatu a satan svou povahu.** Tehdy vyhlazení hřichu ospravedlní lásku Boží a potvrdí čest Boží před všemi bytostmi vesmíru, které s radostí vykonávají vůli Boží a v jejich srdcích je zákon Boží. *DA 764,1-3*

Ve světle kříže můžeme pochopit, že Boží hněv je velmi odlišný od toho, co si mnoho lidí myslí.

Kristus se cítil tak, jak se budou cítit hříšníci, až na ně bude vylit pohár Božího hněvu. Temné zoufalství, jako závan smrti, se shromáždí kolem jejich provinilých duší a pak si plně uvědomí hříšnost hřichu. 2 T 210,1

Zde je jedna biblická definice Božího hněvu:

*„Potom se jich zeptal: „Smí se v sobotu konat dobro, nebo zlo? Zachránit život, nebo zničit?“ Oni však mlčeli. S **hněvem** se po nich rozhlédl, **zarmoucen tvrdostí jejich srdce**, a řekl tomu muži: „Natáhni ruku“ A když ji natáhl, byla zase zdravá.“ (Mk 3:4,5)*

Ježíšův hněv pochází z Jeho zármutku kvůli zatvrzelosti lidských srdcí. Nebyl to hněv, který by Ho mohl přimět zničit lidi, protože by to porušilo šesté přikázání, a šlo proti Jeho charakteru, ale zármutek pocházející ze skutečnosti, že Jeho děti dovolily hřichu, aby je od Něho oddělil a tím je připravil o Jeho pozhnání – což nakonec vedlo k jejich smrti, když se odřizly od zdroje života. Hned dalším Ježíšovým činem nebyla vražda, ale milosrdné uzdravení muže s uschlou rukou.

Co nám tedy tajemství kříže odhaluje ohledně toho, jak bezbožní zemřou po miléniu? To, co zabilo Krista, nebylo Jeho fyzické utrpení hřeby a bití; je nám řečeno, že fyzické utrpení sotva pocítil, protože Jeho duševní úzkost, která pocházela z viny světa, byla mnohem větší než jeho fyzická bolest. Víme také, že fyzické utrpení bylo inspirováno satanem, a ne Bohem od okamžiku, kdy satan vstoupil do Jidášova srdce, aby zradil Krista. Bylo nám řečeno, že smrt bezbožných bude velmi podobná. Ve skutečnosti, pokud jde o to, že byli zabiti svými hříchy před světlem Božího svatého zákona, jejich smrt je naprosto totožná se smrtí Krista, který byl první, kdo zemřel tímto druhem smrti, aby nikdo nemusel zemřít. Jediný rozdíl je v tom, že Kristus je schopen držet se ve víře v milosrdenství svého Otce, věřit Žalmu 16:10-11, a proto Ho hřích

neodděluje od jeho Otce, zatímco hříšník věří, že odloučení je úplné a že Bůh zanechá jeho duši v pekle.

„Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dáš viděti svatému svému porušení. Známe jsi mi učinil cesty života, a naplníš mne utěšením před obličejem svým.“ (Skut. 2:27-28) BKR

Právě tuto víru v Boží milosrdenství, když na nás doléhají všechny naše hříchy a my jsme v temnotě, nám Ježíš nabízí. Právě zde Ježíš překonal tvrdost srdce světa.

Božský vzorec ohně

Fyzické a duchovní utrpení Ježíše následuje tzv. božský model zdroje a kanálu (zprostředkovatele):

„Aby potěšena byla srdce jejich, spojená v lásce, a to ke všemu bohatství přejistého smyslu, ku poznání tajemství Boha i Otce i Krista, v němž jsou skryti všickni pokladové moudrosti a známosti.“ (Kol. 2:2-3, BKR)

Ale my máme jediného Boha Otce, z něhož všecko, a my v něm, a jednoho Pána Ježíše Krista, skrze něhož všecko, i my skrze něho.“ (1 Kor. 8:6, BKR)

„Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům skrze proroky, ale v těchto posledních dnech mluvil k nám skrze svého Syna, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil celý svět On je jasem jeho slávy a vyjádřením jeho podstaty; svým mocným slovem nese vše, co je.“ (Žid. 1:1-3)

Neviditelný Bůh se projevil skrze svého Syna – našeho Pána Ježíše Krista. Jako zplozený Bohem Kristus zjevuje a vyvyšuje slávu svého Otce. Prostřednictvím tohoto vzorce vztahů můžeme lépe pochopit vztah mezi Kristovým fyzickým (viditelným) a duchovním (neviditelným) utrpením na kříži. Závěr z tohoto vzoru je, že zdrojem Kristova utrpení byl spíše hřích než Jeho fyzické špatné zacházení. Kristus zemřel z viny hříchu, který rozdrtil Jeho duši, ne z Jeho fyzického ukřižování na kříži. Proto byl Pilát překvapen, že zemřel tak rychle, protože fyzicky to mělo trvat mnohem déle (viz Marek 15:44); dva zločinci vedle Ježíše byli ještě naživu, když Ježíš zemřel, a potřebovali polámat nohy, aby zemřeli rychleji. (Jan 19:31-33).

Fyzické utrpení bylo pouze výrazem úzkosti Jeho duše. A tak u těch, kteří zemřou při druhé smrti, je zdroj utrpení duchovní – ohnivě strávení jejich hříchů před tváří jejich milujícího Otce a Jeho Syna. Proto duchovní utrpení přichází skrze pocit viny a fyzické utrpení je projevem satanské zuřivosti.

To je opět ukázáno v obětech Starého zákona. Hříšník zvíře zabil a pak ho pohltil oheň u oltáře. Tímto symbolem bylo ukázáno, že zdrojem utrpení a smrti není fyzický oheň, který pohltil oběť, ale zkušenost viny za hříchy. Skrze vyznání hříchů nad nevinnou obětí a zabití rukou, by si hříšník měl uvědomit, že jeho hřích byl tím, co zabilo Krista. Víme také, že Bůh řekl Eliášovi, že není v ohni (1. Královská 19:12). Přesto, když Izraelité přišli na Sinaj, vnímali Hospodinovu slávu jako stravující oheň (Ex 24,17). Jejich falešné vnímání Boha je oklamalo, a když byli oklamáni, toto falešné vnímání zasáhlo strachem jejich srdce, a nakonec je zabilo na poušti (Num 14:20-29). Pohlcující oheň je tedy odpovědí na hříšnickovo vnímání soudu. Bůh není v ohni, ale Boží přítomnost způsobuje, že hněv hříšníka se projevuje jako oheň. Hřích se chopí příležitosti a zabije hříšníka (Řím 7:11).

Na kříži Kristus zemřel mečem Slova, který odrážel vinu za hříchy celého světa, a které Ježíš nesl. Podobně bezbožní po miléniu zahynou utrpením duše v plném uvědomění si podstaty svých hříchů před tváří Božího podivuhodného charakteru, a stravování jejich těl ve fyzickém ohni bude jen vnějším vyjádřením. Vnitřní vina a oheň v duši se projeví v doslovném ohni. To nás učí božský vzorec. Zatímco sledujeme tento proces, jak je popsán v Duchu proroctví, najdeme také potvrzení skutečnosti, že přímým zdrojem fyzického ohně není Bůh, ale spíše reakce viny na milující charakter Boha.

Božský vzorec a Duch proroctví

Než budeme analyzovat pasáž z Velkého sporu, kde je popsán podrobněji soud po tisíci letech, rád bych poznamenal, že spisy Ducha proroctví jsou také ve shodě s Božským vzorcem uvedeným v Bibli. Nebylo náhodou, že byly nazývány menším světlem, protože stejně jako Měsíc odrážejí i světlo zdroje (Slunce/Bible):

Bibli je věnována malá pozornost a Pán dal **menší světlo, aby vedl** muže a ženy **k většímu světlu**. *RH 20. ledna 1903, art. B, odst. 9*

„I učinil Bůh dvě veliká světla, světlo větší, aby správu drželo nade dnem, a světlo menší, aby drželo správu nad nocí; též i hvězdy.“ (Gen 1:16) BKR

Měsíc odráží světlo Slunce a zpřístupňuje jeho světlo během temné noci. Když si uvědomíme tento vztah, budeme vědět, že světlo od Ducha proroctví není zdrojem, ale spíše kanálem světla Bible. Tento kanál byl dán, aby učinil světlo Bible dostupnější pro lidi žijící během temné noci doby konce lidských dějin. Vzhledem k tomu, že jsme ve stínu temných věků, duchovní vnímání světa je stále temné jako půlnoc skrze popíjení vína Babylonu – proto nám Bůh dal Ducha proroctví, aby nám dal jasnost, která je nezbytná kvůli otupělosti naší mysli.

Vzhledem k tomu, že případ je takový, že kdykoli Boží Slovo předkládá Boží soudy nad bezbožnými způsobem, který umožňuje přirozenému člověku vidět Boha jako vraha, Duch proroctví jen učiní tento proces ještě hmatatelnějším. Zvětší jakékoli vnímání Boha, které v současné době máme. Účelem toho je: odhalit naši hříšnou představitost o našem Otci a vést nás k pokání. Mějme to na paměti, když čteme o soudu po tisíci letech, jak je znázorněn v poslední kapitole knihy Velký spor.

V závěru tisíciletí vrátí se Kristus zase na zemi. Bude ho provázet zástup vykoupených a družina andělů. Sestoupí ve strašném majestátu, a přikáže bezbožným mrtvým, aby vstali a přijali svůj rozsudek. Tu přicházejí, mohutný zástup, nespočetný jako zrnka písku na břehu moře. Jaký to rozdíl proti těm, kdož vstali při prvním vzkříšení! Spravedliví byli oděni nesmrtelným mládím a krásou; bezbožní však nesou stopy nemocí a smrti. *GC 662,1*

Středem pozornosti je Kristův majestát – sláva, která vyznačuje charakter Jeho Otce:

„Syn zajisté člověka přijde v slávě Otce svého s anděly svými, a tehdažť odplatí jednomu každému podle skutků jeho.“ (Mat. 16:27, BKR)

Poznamenáváme, že to je také zaměření v následujících pasážích:

Zraky všech z tohoto obrovského množství **se obracejí, aby spatřily slávu Syna Božího.** A zástup bezbožníků jako jedním hlasem volá: „Požehnaný, jest ten, který přichází ve jménu Páně!“ Není to láska k Ježíši, která vyvolává tato slova; **síla pravdy vynucuje slova ze zdráhajících se úst.** Jak bezbožní vešli do svých hrobů, tak z nich vycházejí s tímž nepřátelstvím vůči

Kristu a s tímž duchem vzpoury. Nebude jim poskytnuta žádná nová doba milosti, v níž by mohli napravit chyby, jichž se v životě dopustili. **Ničeho by se tím nedosáhlo a nic by se nezískalo.** Život strávený v přestoupeních neobměkčil jejich srdce a druhou dobu milosti, kdyby jim byla poskytnuta, by strávili právě tak, jako strávili první; **nedbali by požadavků Božích a vyvolávali by vzpouru proti Bohu.** GC 662,2

Na počátku vidí bezbožní pouze **vnější výraz** této slávy, a to je nutí uznat Boží spravedlnost stejným způsobem, jakým děti Izraele uznávaly Boží slávu na hoře Sinaj. Tato sláva jim vytrhne z úst slova, která by za jiných okolností nikdy nevyslovili. To však není pokání. Milosrdenství o ně přestalo prosit ne proto, že by jim Bůh nemohl nebo nechtěl odpustit, ale proto, že neustále dávají přednost svým hříchům před Bohem, a dosud nejsou schopni zakusit opravdové pokání.

V následujících 5 odstavcích z *Velkého sporu* (zde necitovaného) se mluví o tom, jak satan naznačuje vzkříšenému bezbožnému zástupu z celé lidské historie, že to byl on, kdo je vzkřísil. Přesvědčuje je, aby napadli zlaté město – Nový Jeruzalém, kde jsou vykoupení, a inspiruje je svým vlastním duchem nenávisť vůči Kristu. Bezpočet vojáků této armády se připravuje na dobytí města a ignoruje otevřené brány. Jejich chování dává plný důkaz, že by nikdy nečinili pokání. Potom Kristus přikazuje, aby se brány města zavřely, a pak se opět Jeho sláva rozzáří mocí:

Pak se Kristus **znovu objeví zraku svých nepřátel.** Vysoko nad městem na podkladě ze zářícího zlata je vidět **velký a vznešený trůn.** Na tento trůn dosedá **Syn Boží** a kolem něho jsou poddaní jeho království. **Moc a majestát Kristův nemůže lidská řeč vyjádřit, ani pero vylíčit. Sláva věčného Otce zahaluje Syna Božího.** Lesk jeho přítomnosti naplňuje Město Boží, proniká branami a zaplavuje celou zemi svou září. GC 665,1

Následujících několik odstavců popisuje radostný stav spravedlivých a pak čteme:

Před shromážděnými obyvateli země i nebe se uskuteční **závěrečná korunovace Božího Syna.** A pak, nadán nejvyšším majestátem a mocí, vynáší Král králů rozsudek nad těmi, kdož se vzbouřili proti jeho vládě a provádí spravedlnost nad těmi, kdož přestoupili jeho zákon a utlačovali jeho lid. Prorok Boží praví: „Uviděl jsem veliký bílý trůn a toho, který na něm seděl. Od jeho tváře uprchla země i nebe, a nebylo po nich památky.

Uviděl jsem mrtvé, veliké i malé, státi před trůnem, a byly otevřeny knihy. Také jiná kniha, kniha života, byla otevřena, a ti mrtví byli souzeni tím, co bylo psáno v knihách, podle svých skutků. Zj. 20:11, 12. GC 666,1

Vidíme, že soud nad bezbožnými je vyneseno v souvislosti s konečnou korunovací Syna Božího, který je nyní oděn nejvyšším majestátem a mocí svého Otce. Je také důležité, že vidění nepokračuje popisem ve Zj 20,7-9, kde se mluví o ohni, ale pokračuje verši bezprostředně po tom, co popisuje veliký bílý trůn. Duch proctví tak naznačuje, co bude **zdrojem** soudu, tj. slavným projevem Božího charakteru nesobecké lásky. Jak říká Ellen Whiteová na jiném místě:

Pro hřích, kdekoli se nachází, je "naš Bůh stravujícím ohněm". Židům 12:29. Ve všech, kteří se podrobí Jeho moci, Duch Boží bude šírat (stravovat) hřích. Ale pokud lidé lpí na hříchu, ztotožňují se s ním. Pak Boží sláva, která ničí hřích, zničí také je. FLB 176.9

Satan a všichni ti, kdož se k němu připojují, **narušují svým odbojným životem soulad s Bohem natolik, že i sama přítomnost Boží je jím stravujícím ohněm. Sláva toho, jenž je láska, je zahubí.** DA 764,1

Projev Božího svatého a milosrdného charakteru odhaluje skutečnou podstatu hříchu a plně odhaluje jeho ničivou charakteristiku:

„Nemstěte se sami, milovaní, ale dejte místo Božímu hněvu, - je přece psáno: „Má je pomsta, já zjednám odplatu, praví Hospodin.“ Právě naopak: „Hladoví-li tvůj nepřítel, dej mu jíst, pokud žízní, dej mu pít. Tím, že to učiníš, shrneš mu na hlavu žhavé uhlí.“ Řím. 12:19, 20)

Jak čteme tuto větu? Učí nás zde Bůh, abychom nečinili zlo svým nepřátelům, protože tím, že to děláme, bereme mu k tomu příležitost? Pokud něco, co děláme, je zlé, a Bůh dělá přesně totéž, stane se zlá věc náhle dobrou? Takové čtení odráží spíše naše vlastní lidské myšlení. "Mé smýšlení, není vašim smýšlením... praví Hospodin" **Izaiáš 55:8-9**. Projeví se Boží pomsta a Jeho hněv způsobem, který se liší od rady, která nám byla dána, abychom ji následovali v podobných situacích; činit dobro těm, kteří se k nám chovají špatně? Je-li tomu tak, pak od nás Bůh vyžaduje věci, které On sám nedělá. Musíme ovládat svůj hněv, ale Bohu je dovoleno uvolnit svůj hněv, když se mu zlíbí. Ježíš nám však říká, že Bůh od nás vyžaduje, abychom s láskou jednali

s těmi, kteří nás nenávidí, protože **tak ukazujeme, že jsme Boží děti a v takových situacích odrážíme charakter vlastní Bohu:**

*„Tomu, kdo tě prosí, dej a od toho, kdo si od tebe chce půjčit, se neodvracej. Slychali jste, že bylo řečeno: Miluj svého bližního a svého nepřítele měj v nenávisti. Já vám však říkám: **Milujte své nepřátele a modlete se za ty, co vás pronásledují. Tak budete synové svého Otce v nebesích. On přece dává svému slunci vycházet na dobré lidi i na zlé a posílá déšť na spravedlivé nespravedlivé. Jakou máte odplatu, když milujete jen ty, kdo milují vás? Nedělají snad totéž výběrčí daní? A co mimořádného děláte, když zdravíte jen své bratry? Nedělají to snad i pohané? **Bud'te tedy dokonalí jako je dokonalý váš nebeský Otec.**“ (Mat. 5:42-48)***

Dokonalost našeho nebeského Otce dalece přesahuje praxi milovat pouze ty, kteří se k vám chovají dobře. Lukáš vyjadřuje tuto dokonalost takto:

*„Vy však milujte své nepřátele a konejte dobro; půjčujte a neočekávejte nic zpět. Tehdy bude vaše odplata veliká a budete synové Nejvyššího, neboť on je laskavý i k nevďěčným a zlým. **Bud'te milosrdní jako je milosrdný váš Otec.**“ (Luk. 6:35, 36)*

Ve svém požadavku, abychom se chovali dobře ke svým nepřítelům, si náš nebeský Otec jednoduše přeje, abychom následovali Jeho příklad. Odložíme-li tedy pozorně stranou své tělesné pohledy na Boha, podívejme se znovu, co je to "žhavé uhlí", které se valí na bezbožné:

*„Nemstěte se sami milovaní, nýbrž dejte místo Božímu hněvu, neboť je napsáno: „mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán“ (20) Ale: Jestliže má tvůj nepřítel hlad, dávej mu jíst, a má-li žízeň, dávej mu pít; **když to budeš činit, nasypeš žhavé uhlí na jeho hlavu.**“ (Řím. 12:19, 2) CSP*

Oheň, který vršíme na hlavu toho, kdo má nepřítelství vůči nám a komu projevujeme laskavost a lásku, není fyzický oheň. Je to oheň, který je zapálen z vědomí strašlivé povahy hříchu v kontextu Boží lásky a laskavosti. Když milujeme své nepřátele, navršíme na ně oheň Ducha svatého, abychom je usvědčili z jejich špatného jednání. Ježíš mluví o tomto ohni následujícím způsobem:

„Oheň jsem přišel uvrhnout na zem; a jak chci, aby se již vznítily.“ (CSP Luk 12:49)

Závěrečný popis ve Velkém sporu

Ježíš žil život dokonalé oběti a nesobeckosti, předával nám obraz toho, jak má být zákon zapsán do našich srdcí a zanechal nás bez omluvy pro naše vlastní hříšné sobectví. Skrze projev pravdy o milujícím charakteru jeho Otce, když byl Ježíš na zemi, skutečně zapálil oheň – duchovní oheň, který spaluje všechny sebeklamy člověka, které působí, že žije život zkaženosti bez pocitu viny. Tento oheň by buď pohltit hřích ze srdcí lidí, kteří činí pokání, nebo by je pohltit v poslední den, kdy uvidí milostivou tvář Toho, který vždy pracoval pro jejich spásu, a přesto Ho zavrhl. Podívejme se, jak je to znázorněno v dalších odstavcích z Velkého sporu:

Jakmile budou otevřeny knihy záznamů a Ježíš pohlédne na bezbožné, **všichni si připomenou každý hřích, kterého se kdy dopustili. Uvědomí si, kde sešli z cesty čistoty a nevinnosti, jak je pýcha a vzpurnost vedla k porušování Božího zákona.** Pokušení, která podporovali tím, že si libovali v hříchu, požehnání, která zneužili, Boží poslové, kterými pohrdli, varování, která odmítli, nabídky milosti, které ve své vzpurnosti zavrhl, - to všechno uvidí jakoby napsané ohnivým písmem.

Nad trůnem se ukáže kříž a jako v panoramatu se objeví výjevy Adamova pokušení i pádu a všechna dějství plánu vykoupení. Narození Spasitele v prostých poměrech, jeho dětství a mládí v prostotě a poslušnosti, jeho křest v Jordánu, půst a pokušení na poušti, jeho veřejné působení, při němž lidem představoval vzácná Boží požehnání, dny naplněné činu lásky a milosrdenství, noci modliteb a bdění o samotě v horách, intriky závidi, nenávisti a zloby, kterými mu odpláceli za jeho dobrodiní, těžký a tajemný duševní zápas v Getsemanské zahradě, kdy na něj dolehly hříchy celého světa, zrada, jíž byl vydán na pospas bésníci lúze, úděsné události oné hrůzné noci, - vězeň nekladoucí odpor, opuštěný nejmilovanějšími učedníky, surově vlečený ulicemi Jeruzaléma, Boží Syn vedený za jáсотu davu před Annaniáše, před soudem v paláci velekněze, v soudní síni Piláta, před zbabělým Herodem vystavený posměchu, urážkám a mučení a pak odsouzený na smrt - to všechno bude živě zobrazeno.

A pak se před rozechvělým davem objeví poslední výjevy, - tichý trpitel kráčející cestou na Golgotu, Vládce vesmíru

přibíjený na kříž, nadutí kněží a vřiskající lůza posmívající se jeho smrtelnému zápasu, nadpřirozená tma, zemětřesení, pukající skály, otevřené hroby provázející okamžik, kdy Vykupitel světa podlehl smrtelnému zápasu.

Hrůzná podívaná zachycuje přesně skutečnost. Satan, jeho andělé a jeho stoupceni nebudou mít sílu odvrátit se od podívané na své vlastní dílo. Každý účastník si připomene to, co vykonal. Herodes, který nechal vraždit nevinné betlémské děti, aby zahubil izraelského krále, podlá Herodias, která nese vinu za smrt Jana Křtitele, slabý servilní Pilát, posmívající se vojáci, kněží, představitelé lidu a rozběsněný dav, který volal: „Jeho krev na nás a na naše děti!“ -všichni budou sledovat hrůznost svého provinění. Marně se budou snažit se skrýt před vznešeností Kristovy tváře vyzářující slávu slunce, zatímco vykopení budou klást své koruny k jeho nohám a budou volat: „Zemřel za mne!“ GC 666,2-667,2

Pro vykopení je projev Božího agapé charakteru vůni života, ale pro zbytek jsou tyto scény stravujícím ohněm, který bude trápit jejich duše tak hluboko, jak dovolili hříchu, aby do nich pronikl, a právě tak silně, jak znali tuto slávu, a přesto se rozhodli obrátit se k ní zády. Tato část knihy Velký spor je uvedena velmi podrobně, protože zde je ukázán **zdroj utrpení bezbožných**. Když Bůh mluvil o pádu Lucifera, ukázal, odkud tento duchovní oheň pochází.

„Pro množství nepravostí tvých, a pro nespravedlnosti kupectví tvého, poskvrnil jsi svatyně své. Protož vyvedu oheň zprostřed tebe, kterýž tě sžít a obrátí tě v popel na zemi před očima všech na tě hledících.“ (Ezechiel 28:18) BKR

Na počátku byl tento oheň zapálen v Luciferově srdci skrze jeho nepravost, ale po miléniu se přítomnost Toho, který je láska a světlo, zcela projeví:

„Jako pečeť na srdce si mě vtiskni, jak pečeť, co nosíš na paži. Láska je silná jako smrt, vášně neúprosná jako hrob. Její plameny šlehají žárem nejprudším. Lásku neuhastí spousta vod, neodplaví ji říční proud. Kdo by lásku chtěl za celé jmění pořídít, jedině by se zesměšnil!“ (Píseň písní 8:6-7)

Ohnivá láska, která přichází z přítomnosti našeho Otce, vynese na světlo všechny zlé žádosti satana a tento oheň ho promění v popel, stejně jako všechny ostatní, kteří se v něm naroubovali hříchem. Tento bod je také potvrzen

symbolem "obětního beránka":

„A vloží Áron obě ruce své na hlavu kozla živého, vyznávati bude nad ním všechny nepravosti synů Izraelských a všechna přestoupení jejich se všemi hříchy jejich, a vloží je na hlavu kozla, a vyžene ho člověk k tomu zřízený na poušť. (Kozel ten zajisté ponese na sobě všechny nepravosti jejich do země pusté.) A pustí kozla toho na poušti.“ (Lev. 16:21-22) BKR

Tento kozel symbolizuje satana, který bude během tisíc let zanechán na zpustošené zemi, držen jako vězeň v očekávání svého rozsudku. (Izaiáš 24:22; Zj 20:1-3) Všimli jsme si, že nikdo by neměl toho kozla zabít, ale spíše je ponechán, aby čelil sám následkům hříchu. Když Velekněz položí ruku na hlavu kozla, který představuje satana, odráží to proces volání k připomenutí všech hříchů, které satan spáchal. Tento proces je podrobně vysvětlen v článku *Obětní beránek a milosrdný charakter našeho Otce*. Konečně Boží přítomnost vyvede ten strašný oheň z nitra padlého cheruba a oheň pohltí jeho i ty, kteří se k němu připoutali, a promění je v popel. Pamatujme si, že zdroj ohně pochází ze středu satana, a nikoli ze středu Boha. Popis, který následuje, není zbytečně podrobný, protože ukazuje, jak přesně tento duchovní oheň funguje:

Celý bezbožný svět bude stát před Božím soudem obviněný z velezrady proti Boží vládě. Nikdo nebude obviněné hájit, - nemají se čím omluvit; **a bude nad nimi vynesen rozsudek věčné smrti.**

Pak už bude všem zřejmé, že mzdou hříchu není svoboda a věčný život, ale otroctví, zkáza a smrt. Bezbožní poznají, o co se připravili svou vzpourou. Pohrdli vše převyšující věčnou slávou, když jim byla nabízena, a teď by si ji tolik přáli. **Odsouzení budou volat: „To všechno jsme mohli mít, rozhodli jsme se to však odmítnout. Jak jsme byli zaslepení! Vyměnili jsme pokoj, štěstí a čest za bídu, hanbu a zoufalství.“** Všichni uznají, že byli z nebe vyloučení po právu, protože celým svým životem vlastně prohlašovali: „Nechceme, aby tento člověk (Ježíš) nad námi vládl.“

Jako ve snách budou **bezbožní sledovat korunovaci Božího Syna. V jeho rukou uvidí desky Božího Zákona, jehož zásadami pohrdali, a které přestupovali.** Budou sledovat údiv a nadšení spasených, jejich oslavování Ježíše Krista, a když jejich

hlasy dolehnou až k zástupům shromážděným před městem, zvolají všichni jednohlasně: „*Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane Bože Všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů.*“ (Zj.15:3); a v ponížení vzdají úctu Knížeti života.

Když satan spatří Kristovu slávu a vznešenost, bude jako ochromen. Kdysi byl cherubem ochráncem a teď bude vzpomínat, odkud padl. Jak se změnil tento zářící anděl, zvaný „Jitřenka“, jak hluboko klesl! Z rady, ve které si ho kdysi vážili, byl provždy vyloučen. V Otcově blízkosti vidí teď někoho jiného, - na Ježíšovu hlavu vkládá korunu anděl vznešené postavy a vzhledu, zahalený Boží slávou. A satan ví, že na tom místě mohl stát on sám.

Bude vzpomínat [ruka položená na kozla] na domov své nevinnosti a čistoty, pokoje a štěstí, které prožíval, dokud nezačal reptat proti Bohu a závidět Ježíši Kristu. Pomluvy, které šířil, jeho vzpoura a lži, kterými si získával soucit a podporu andělů, jeho tvrdošijný odpor k jakémukoli pokusu o nápravu, když mu Bůh nabízel odpuštění, - **to všechno se mu živě vybaví.** Pak bude hodnotit výsledky svého působení: nepřátelství mezi lidmi, celkovou devastaci života, pády trůnů a království, dlouhou řadu válek, sporů a revolucí. Vybaví si, jak se trvale snažil mařit dílo Ježíše Krista, a srážel člověka níže a níže. **Uvědomí si, že jeho d'ábelské úklady nemohou zahubit lidi, kteří důvěřovali Pánu Ježíši. Když pohlédne na své království, výsledek svého snažení, uvidí jen úpadek a zkázu. Namluví zástupům odsouzených, že Boží město bude snadnou kořistí, sám však dobře ví, že to není pravda. Již nesčetněkrát zakusil během velkého sporu porážku, když byl nucen se vzdát. Zná příliš dobře Boží moc.**

Původce vzpoury se ovšem vždycky snažil ospravedlnit a dokázat, že vzpouru zavinila Boží vláda. Na to vynaložil sílu svého intelektu. Pracoval uváženě a systematicky. S obdivuhodným úspěchem svedl ohromné zástupy, aby přijaly jeho výklad velkého dějinného zápasu. **Dlouhá staletí vydával satan lež za pravdu.** Nyní však nadešla chvíle, kdy Bůh vzpouru definitivně porazí a odhalí satanovu minulost i jeho povahu. Svým posledním velkým pokusem svrhnout Krista z trůnu, zahubit Boží lid a dobýt město Boží, **se původce zla plně odhalí.** Ti, kdo se k němu přidali, zjistí, že jeho věc je naprosto ztracená. Následovníci Ježíše Krista a věrní

andělé poznají v plném rozsahu satanovy intriky proti Boží vládě.
Všichni budou na satana pohlížet s odporem.

Satan pochopí, že se vyřadil z nebe vědomou vzpourou. Všechny své schopnosti vycvičil pro boj proti Bohu. **Nebeský pokoj, soulad a čistota by mu působily hrozná muka.** Jeho žaloby proti Božím milosrdenství a spravedlnosti jsou nyní umlčeny. Obvinění namířená proti Hospodinu dopadla v plné míře na něho samého. I satan se skloní a uzná, že rozsudek, který byl nad ním vyneseno, je spravedlivý.

"Kdo by se Tě nebál, ó Pane, a neoslavoval Tvé jméno? Neboť Ty jediný jsi svatý, neboť všechny národy přijdou a budou se před Tebou klanět; neboť Tvé spravedlivé soudy vyšly najevo. Zj.15: 4. Nyní budou objasněny všechny skutečnosti týkající se velkého sporu, - jeho pravdy i klamy. **Všem stvořeným rozumným bytostem budou zřejmé následky vzpoury a přestupování Božích nařízení.** Celý vesmír měl možnost porovnat výsledek satanovy vlády **v protikladu** s Boží vládou. Zatímco satana odsoudily jeho vlastní činy, Boží moudrost, spravedlnost a dobrota budou plně obhájeny. **Všichni poznají, že každý Boží čin ve velkém sporu sledoval trvale dobro Božího lidu i všech světů, které Bůh stvořil.** "Kéž ti vzdají chválu Hospodine, veškeré tvé skutky, kéž ti tvoji věrní dobrořečí." Žalm 145:10. Dějiny hříchu budou po celou věčnost důkazem, že štěstí všech stvořených bytostí je spojeno s existencí Božího zákona. **Při pohledu na všechny skutečnosti velkého sporu celý vesmír, jak věrný, tak i odbojný, jednohlasně zvolá: „Spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů.“** Zj.15;3

Celý vesmír bude mít možnost seznámit se s velikostí oběti, kterou přinesl Otec a Syn pro lidstvo. Nastala hodina, kdy Kristus zaujme místo, které mu právem náleží, a bude oslaven nade všechna panstva, mocnosti a všechna jména. Pro budoucí radost, - aby mohl přivést k slávě mnoho synů, - vytrpěl kříž a podstoupil pohanění. Jakkoli nepředstavitelně velká to byla bolest a hanba, radost a sláva je ještě větší. Kristus pohlédne na vykoupené, kteří budou proměněni k jeho obrazu; všichni budou zrcadlit podobu Krále. Uvidí v nich výsledek svého úsilí, a to mu bude zadostiučiněním. Poté hlasem, který uslyší shromážděné zástupy spravedlivých i bezbožných, pronese slova: „Pohled'te, tyto jsem vykoupil svou

krví! Pro ně jsem trpěl, pro ně jsem zemřel, aby mohli být věčně se mnou.“ Od shromážděných kolem trůnu, oděných v bílá roucha, se vzhůru ponese chvalozpěv: „Hoden je Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.“ Zj. 5:12. GC 668,2-671,1

Ve světle této vše odhalující lásky se bezbožní postavili proti satanovi, protože viděli, že on nebyl jejich dobrodincem, ale spíše je celou dobu vedl k účasti na jeho zkáze. Právě zde se duchovní oheň projevuje jako fyzický oheň. Všimněme si pozorně, co se stane:

Přestože satan musel uznat Boží spravedlnost a poklonit se před Kristovou svrchovaností, jeho povaha se nezměnila. Jako mohutný příboj se v něm znovu vzedme hluboký vzdor. V šílené zuřivosti se rozhodne, že se nevzdá, a ještě naposledy zoufale zaútočí proti Vládci nebes. Mezi svými přívrženci se pokusí rozdmýchat stejnou zlobu, jaká je v něm, a vyburcovat je k okamžitému útoku. **V té chvíli se však nikdo, které kdysi svedl do vzpoury, jeho vládu neuzná. Jeho moc končí.** Bezbožní lidé budou nenávidět Boha stejně jako satana, bude jim však zřejmé, že jejich případ je beznadějný, že nad Bohem nemohou zvítězit. **Jejich hněv je v nich zapálen** prudkou nenávisí, [zde je zdroj ohně, - přichází ze středu jejich vlastních duší] **namířenou proti satanu a lidem, kteří sloužili jako nástroje jeho klamu, a se zběsilostí démonů si obrátí proti nim.**

Pán prohlásil: „Protože své srdce vydáváš za srdce božské, hle přivedu na tebe cizí, kruté pronárody; **na krásu tvé moudrosti vytasí své meče, znesvěťi tvou skvělost. Spustí tě do jámy.**“ „I skolím tě, cherube ochránce, vyhladím tě z prostředka ohnivých kamenů...Svrhnu tě k zemi, dám tě za podívanou králům...Způsobím, že z tvého středu vyšlehne oheň a stráví tě, pohodím tě na zemi jako popel před očima všech, kdo tě spatří...Staneš se odstrašujícím příkladem, zanikneš na věky.“ (Ezechiel 28:6-8, 16-19)

„Všichni bojovníci jsou předěšeni, a roucha v krvi zbrocena, ano, což hořeti mohlo, i ohněm spáleno. Hněv Hospodinův jest proti všechněm národům, a prchlivost proti všemu vojsku jejich, proto vyhubí je jako proklaté, a vydá je k zabití.“ „Dštítí bude na bezbožníky uhlím řeřavým, ohněm a sírou, a duch vichřice bude

částka kalicha jejich.“ (Iz.9:4, Iz.34:2, Žalm 11:6) B21 Oheň sestupuje od Boha z nebes. Země se otevírá. **Zbraně ukryté v jejich hloubkách vycházejí. Stravující plameny ohně šlehají z každé zející propasti. Samy skály hoří. Přichází den jako hořící pec. Živly se rozplývají v požáru, a země a všechno, co je na ní, je spáleno.** (Mal 4:1, 2. Petr 3:10) BKR. [Sama země vyvrhne její obyvatele.] Povrch země je jako jediná roztavená masa – obrovské, vroucí ohnivě moře. Je čas soudu a záhuby bezbožných – den pomsty Hospodinovy, léto odplacování se, aby mstěno bylo Sióna. (Iz. 34:8) BKR

Bezbožným se dostane jejich odplaty na zemi. (Příslaví 11:31). Budou "jako strniště; i zažhne je ten **den, kterýž přijíti má, praví Hospodin zástupů.**" (Mal. 4:1) BKR **Někteří jsou zahubeni v okamžení, jiní trpí mnoho dnů. Trest zákona dopadl v plné míře; požadavkům spravedlnosti bylo učiněno zadost; a nebe a země, patřící na to, hlásají spravedlnost Hospodinovu.** GC 671,2-673,1

Zničení bez námah[?] nebo vnější síl[?]

Všimli jsme si, že byl vykonán plný trest zákona, který je velmi podobný Ježíšovu vyjádření, že On nebude tím, kdo bude soudit na konci, ale Slovem, které řekl (Jan 12:47, 48). Bůh nepoužívá smrtící moc ve svých soudech. Tato pravda je potvrzena také jednou z knih apokryfů, které průkopníci adventismu považovali za vhodné a důležité pro čas konce:

A tento můj Syn bude kárat zlovolné vynálezy těch národů, **kteřé pro svůj bezbožný život upadly do zmatku; (38) A položí před ně zlé myšlenky své a muka, jimiž začnou být mučeni, kteříž jsou jako plamen, a zničí je bez námahy zákonem, kterýž je mi podobný.** 2 Ezdráš 13:37-38

Zde je potvrzena myšlenka, že bezbožní budou potrestáni skrze odrazní funkci zákona. Tento apokryf byl studován a citován Jamesem Whitem, Josephem Batesem a E. J. Waggonerem. *Slovo malému stádcí*, raná kniha Ellen Whiteové, obsahuje sedm odkazů na 2. Ezdrášovu. Zde je jeden:

Všichni jsme společně vstoupili do oblaku a sedm dní jsme stoupali k moři ze skla, když Ježíš přinesl koruny a pravou rukou nám je položil na hlavu. [2. Ezdráš 2:43.] WLF 14,3

Podívejme se na tento verš v kontextu druhé kapitoly (2. Ezdráš) abychom viděli, co je tam řečeno:

A uprostřed nich **byl mladý muž vysoké postavy, vyšší než všichni ostatní, a na každou z jejich hlav položil koruny, a byl vznešenější;** nad čímž jsem velmi žasl. (44) Zeptal jsem se tedy anděla a řekl: "Pane, co to je? (45) Odpověděl mi a řekl mi: "To jsou ti, kteří odložili posmrtné roucho, oblékli nesmrtelné a vyznali jméno Boží: nyní jsou korunováni a přijímají palmové ratolesti. 46 Potom jsem andělovi řekl: "**Který mladý člověk je korunuje a dává jim palmové ratolesti do rukou? (47) Odpověděl mi a řekl: "Je to Syn Boží, kterého vyznali ve světě."** Pak jsem začal velmi chválit ty, kteří tak neochvějně stáli za jménem Páně. (2 Ezdráš 2:43-47

Stejně jako ve vidění, které Bůh dal Ellen Whiteové, je dotyčným člověkem, který dává koruny na hlavy spasených, Syn Boží. O významu apokryfů pro věřící žijící v posledních dnech řekla:

Všichni, kdo zachovávají přikázání Boží, vstoupí branami do města a budou mít právo na strom života a budou vždy v přítomnosti toho krásného Ježíše, jehož tvář září jasněji než polední slunce. Pak jsem viděla Slovo Boží čisté a nefalšované, a že se musíme zodpovídat za to, ***jak jsme přijali pravdu hláсанou z tohoto slova.*** Viděla jsem, že to bylo kladivo, které rozbilo tvrdou skořápku srdce na kusy, a ***ohněň***, který ***pohltil strusku a cín***, aby srdce mohlo být čisté a svaté. Viděla jsem, že ***apokryfy jsou skrytou knihou a že moudří těchto posledních dnů by jí měli porozumět.*** Viděla jsem, že Bible je standartní kniha, která nás bude soudit v poslední den. Viděla jsem, že nebe bude přístupné a že nám nic není tak drahé, abychom to neobětovali pro Ježíše, a že musíme dát vše, abychom vstoupili do království. - Rukopis 4, 1850.

Slavný Boží charakter

Duch prorocství potvrzuje myšlenku, že způsob, jakým čteme Písmo, je rozhodující pro způsob, jakým budeme souzeni, protože Slovo Boží je jako kladivo, které má rozbít zatvrzelé srdce na kusy, a ***ohněň***, který stravuje strusku a cín. Boží zákon je žhnoucí, protože je přepisem Jeho charakteru:

Lidé si neuvědomují, co dělají, když přehlížejí Boží zákon. **Boží zákon je přepisem Jeho charakteru.** Ztělesňuje zásady jeho království. Kdo odmítá přijmout tyto zásady, připravuje se sám o Boží pozhelnání. *COL 305,3*

„Neboť náš Bůh je oheň stravující.“ (Žid 12:29) CSP

Jak jsme viděli, tento oheň pochází ze *samotné podstaty Boha*, kterou je čistá a vznešená láska:

„Kdo nemiluje, nepoznal Boha; protože Bůh je láska.“ (1 Jan 4:8) CSP

Všimněte si, že neříká, že Bůh je milující nebo že Bůh má lásku, ale říká, že **On je láska**. Proto, když bylo představeno Boží jméno, které je Jeho charakterem, milosrdenství stojí vždy na vrcholu seznamu:

Tak praví Hospodin: „Ať se mudrc nechlubí svou moudrostí ani hrdina svým hrdinstvím ani boháč svým bohatstvím. Kdo se chce chlubit, ať se chlubí tím, že mě zná a že mi rozumí, neboť já Hospodin prokazuji milosrdenství, právo i spravedlnost na zemi; ano, v tom mám zalíbení, praví Hospodin.“ (Jer. 9:22, 23) B21

Hospodin sestoupil v oblaku a postavil se k němu. Tehdy vyslovil jméno Hospodin. Hospodin prošel kolem něj a volal „Hospodin, Hospodin! Bůh soucitný a milostivý, nesmírně trpělivý, velmi laskavý a věrný, pamatující na milosrdenství tisícům pokolení, odpouštějící nepravost, provinění i hřích. Nezapomíná však trestat, ale za nepravost otců volá k odpovědnosti syny i vnuky do třetího i čtvrtého pokolení.“ (Ex. 34:5-7)

Protože láska je samotnou podstatou Boha, znamená to, že všechny Jeho ostatní vlastnosti jsou pouze projevem lásky nebo kanály pro tuto lásku:

Láska Boží se projevuje ve spravedlnosti Boží, neméně, než v milosrdenství Božím. *DA 762,3*

To znamená, že všechno, co Bůh dělá, je poháněno láskou. Spravedlnost našeho Otce není taková, která je přísná a zbavená milosrdenství. Satan je ten, kdo chce prezentovat Boha, jako by s Ním milosrdenství a spravedlnost byly neslučitelné:

Satanova odsuzující moc by ho vedla k zavedení **teorie spravedlnosti, která by byla neslučitelná s milosrdenstvím**. Satan tvrdí, že je autoritativní jako hlas a moc Boží, tvrdí, že jeho rozhodnutí jsou spravedlnost, jsou čistá a bez chyby. Tak zaujímá své místo na soudní stoličce a prohlašuje, že jeho rady jsou neomylné. **Zde přichází jeho nemilosrdná spravedlnost, padělek spravedlnosti, odporný Bohu.** *Christ Triumphant 11,4.*

Na začátku velkého sporu satan prohlásil, že je nemožné být poslušen zákona Božího, že **spravedlnost se nesrovnává s milosrdenstvím**, a že **nebude možné hříšníka ospravedlnit, poruší-li zákon. Každý hřích musí být potrestán, tvrdil satan; a kdyby Bůh promíjel trest za hřích, nebyl by Bohem pravdy a spravedlnosti.** Bůh nemůže být spravedlivý, tvrdil, když je přítom k hříšníkovi milosrdný *DA 761,4.*

Na rozdíl od toho Bůh vždy jedná v lásce ke svým dětem. Tuto lásku Písmo představuje jako oheň:

„Polož si mne na své srdce jako pečeť, jako pečeť na své rameno. Vždyť láska je silnější než smrt, a jako hrob je nezlomná její žárliivost. Žár ohně lásky je plamen Hospodinův. Plamen lásky neuhasí potopa, proudy řek ji nezatopí. Kdyby za lásku někdo nabízel všechno své jmění, sklidil by jen pohrdání.“ (Píseň Písní 8:6, 7) SNC

Jak je možné, že láska je plamen ohně? Láska našeho nebeského Otce nemilosrdně odhaluje pravou podstatu hříchu – jeho zničující vlastnost. Toto je plamen, který bude trápit bezbožné:

„I ten bude pít neředěné víno Božího hněvu, které je vlito do kalichu jeho rozhorlen, bude trýzněn ohněm a sírou před tváří svatých andělů a před tváří Beránka.“ (Zj. 14:10)

Řecké slovo, které se zde používá pro síru, má následující definice:

Θειον: (theion, vztahující se k theios – zabývající se božstvím)
Strongova definice: 1. Síra – **božské kadidlo**....

Průkopníkům adventismu bylo zjeveno, že tento oheň nebude pálit bezbožné po celou věčnost, protože by to bylo v rozporu se spravedlivým Božím charakterem. Dnes jsme pozváni, abychom udělali další krok na úzké cestě této

pravdy týkající se Božího charakteru, abychom viděli, že náš nebeský Otec není zdrojem tohoto utrpení, ale že Jeho milující přítomnost odhaluje hřích ve své ničivé povaze a tento proces dokončuje soud. Viděli jsme, že jako opis Jeho charakteru je zákon také ohnivým zákonem lásky:

*Řekl: „Hospodin přišel ze Sinaje ze Seiru, jako když slunce vychází, tak jim z pohoří Páran zazářil. S nesčíslnými tisíci kráčel od Kádeše, **oheň Zákona** vzešel z jeho pravice (3) **Ó, jak miluješ lidi!** Všechny své svaté v ruce máš. Oni se k tvým nohám přivinuli, aby přijímali slova tvá.“ (Dt 33:2,3)*

Proto jsme v analýze poslední kapitoly Velkého sporu četli, že:

...požadavkům spravedlnosti bylo učiněno zadost; GC 673,1

Ohnivý Boží zákon je výrazem Jeho lásky; má moc projevit pravý charakter hříchu a tento proces uvolňuje ničivou moc hříchu. Na druhé straně zákon ve svém stavu zrcadla odráží hříšné myšlenky lidí, kteří vidí Boha jako Toho, který nemůže odpustit:

Čteme o řetězech temnoty pro přestupníka Božího zákona. Čteme o červu, který neumírá, a o **ohni, který není uhašen. Tak je znázorněna zkušenost** každého, kdo se nechal naroubovat do rodu satana, který si hýčkal hříšné vlastnosti. Až bude příliš pozdě, **uvidí**, že hřích je přestoupení Božího zákona. **Uvědomí si, že** kvůli přestupku **je jeho duše odříznuta od Boha** a že Boží hněv na něm spočívá. **Je to oheň neuhasitelný** a jím bude zničen každý nekající se hříšník. Satan se neustále snaží vést lidi k hříchu a ten, kdo je ochoten nechat se vést, **kdo odmítá opustit své hříchy** a pohrdá odpuštěním a milostí, **bude trpět důsledkem svého jednání.** *ST, 14. dubna 1898 par. 13*

Oheň od Boha?

Červ, který neumírá, řetězy temnoty a oheň, který není uhašen, to vše jsou symboly, které představují zkušenost všech, kteří se nechali naroubovat do rodu satana. Tento stav hříšníka jej připravuje o příležitost opravdového pokání za své hříchy, a tedy i o příležitost využít odpuštění našeho Otce. Zde se projevuje zatvrzení účinkem hříchu. Samozřejmě, že bude také fyzický oheň, který má očistit zemi a připravit ji na její obnovený stav. Můžeme si vzpomenout na paralelu zdravých lesních požárů, které dávají lesu nový život. Jelikož Bůh

nepoužívá smrtelnou moc, odkud tedy pochází fyzický oheň? V řadě překladů je fráze "od Boha" umístěna v závorkách a v některých dokonce chybí:

I vystoupili na šíři země a obklíčili tábor svatých, a to milované město; a z nebe [od Boha] sestoupil oheň a strávil je. Zj. 20:9 MPCZ

Vystoupili na šíři země a obklíčili ležení svatých a milované město. Ale sestoupil oheň z nebe a pohltil je. Zj. 20:9 CSP

ony vystoupily po celé šíři země, potom obklíčily tábor svatých, milované Město. Ale z nebe sestoupil oheň a pohltil je. Zj. 20:9 JB

Vystoupili na šíři země, obklíčili tábor svatých a milované město. Ale oheň sestoupil z nebe a strávil je. Zj. 20:9 ZP

I vstoupili na širokost země a obklíčili stany svatých i to město milé, ale sestoupil oheň od Boha z nebe a spálil je. Zj.20.9 BKR

Zaplnili celý obzor, obklíčili ležení svatých i to milované město, ale z nebe sestoupil oheň a pohltil je. Zj.20.9 B21

To jsou jen některé z překladů, které překládají verš tímto způsobem. Přeložili překladatelé, když překládali pasáž s výrazem "od Boha", také hříšné myšlení člověka o Bohu? Člověk ve své padlé přirozenosti bude vždy uctívat Boží moc nad Jeho charakterem, protože člověk sám touží po Boží moci více než po Jeho charakteru, zejména proto, že tento charakter je charakterem sebeobětování. Tak bude překládat verše způsobem, který zdůrazňuje moc, kterou chce, aby Bůh měl, spíše než charakter, kterého si cení méně. To z nás činí spíše starozákonní posluchače zákona než ty, kteří ho konají (Jakub 1:23), a nutí Boha pracovat podle našich vlastních plánů, místo abychom Ho znali a důvěřovali Mu. Odraz tohoto starozákonního myšlení Božím zákonem skutečně způsobuje, že sláva Božího charakteru se jeví jako stravující oheň:

(Ex. 24:17 CSP) *Hospodinova sláva vypadala před očima synů Izraele jako stravující oheň na vrcholu hory.*

Satan vždy chtěl, aby lidé věřili, že když oheň sestupuje z nebe, znamená to, že ho Bůh způsobil PŘÍMO. Přesto v těchto případech to byl satan, kdo svrhl tento oheň z nebes

„Ještě to ani nedořekl, když dorazil další“ „Boží blesk udeřil z nebe, zasáhl ovce i mládence a všichni shořeli. Unikl jsem jenom já, abych ti to pověděl!“ (Job 1:16)

„Ta vykonává všechnu moc té první šelmy před její tváří a působí, že se země i její obyvatelé budou klanět té první šelmě, jejíž smrtelná rána se uzdravila. Koná zázračná znamení, působí dokonce i to, aby před zraky lidí sestupoval oheň z nebe na zem.“ (Zj. 13:12, 13)

Ježíš však tuto myšlenku odsoudil, když se objevila i u Jeho učedníků:

*„Když to uviděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane chceš, abychom přikázali ohni sestoupit z nebe a zahubit je jako to učinil i Eliáš?“ Obrátil se a pokáral je Řekl: **„Nevíte, jakého jste ducha.“** (Luk. 9:54, 55) CSP*

Zde Ježíš naráží na skutečnost, že nejen Jeho učedníci, ale i Eliáš měli problémy s pochopením Božího charakteru a mysleli si, že Bůh bude muset zničit jejich vzájemné nepřátele ohněm. Podobná pokušení sužují i toho, kdo přišel v moci a duchu Eliášově:

Stejně jako učedníci Spasitelovi nepochopil ani Jan Křtitel povahu Kristova království. Očekával, že Ježíš zasedne na trůn Davidův. Jak však čas plynul a Spasitel se neucházel o královskou moc, zmocňoval se Jana zmátek a vzrušení. nečinil. Hlásal lidu, že se musí splnit proroctví Izaiášovo, aby byla připravena cesta pro Pána; hory a pahrbky se musejí snížit, křivé se musí narovnat a nerovné uhladit. Očekával, že budou strženy vyvýšeniny lidské pýchy a moci. **Líčil Mesiáše jako muže, jenž třímá v ruce vějíčku, jenž důkladně vyčistí své humno, jenž shromáždí pšenici do své stodoly a plevy spálí ohněm neuhasitelným. Jako prorok Eliáš, v jehož duchu a moci přišel k Izraeli, očekával, že Pán se zjeví jako Bůh, který odpovídá za doprovodu ohně.**
DA 215,2

Přesto Bůh a Jeho Syn měli se svými proroky trpělivost a učili je povaze Svého svatého charakteru a zásadám Svého království:

On mu řekl? „Vystup na horu a postav se před Hospodina, neboť tudy projde Hospodin. Vtom se strhl mohutný a prudký víchř, který rval hor a tříštil skály před Hospodinem. V tom víchřu ale nebyl

Hospodin. Po vichru přišlo zemětřesení, ale ani v něm nebyl Hospodin. Po zemětřesení přišel oheň, ale ani v něm nebyl Hospodin. A po ohni, - tichý, jemný hlas. (1 Kr. 19:11-12)

Pán nebyl ve fyzickém ohni, protože Jeho moc je vždy podřízena Jeho milujícímu charakteru, a proto Jeho království není královstvím síly a přesvědčivé moci:

Spasitel svolal své učedníky k sobě a řekl jim: „Chce-li kdo být prvním, nechť je ve všem posledním a služebníkem všech.“ Mk. 9:35. Vážnost a význam těchto slov učedníci vůbec nechápali. Nemohli vědět to, co věděl Kristus. **Nechápali podstatu království Kristova** a tato nevědomost byla zjevně příčinou jejich sporu. Skutečná příčina však byla hlubší. **Kristus mohl objasnit podstatu království a načas tím zažehnat spor, nezasáhl by tím však pravou příčinu.** I kdyby se jim dostalo poznání, mohl se spor obnovit, kdykoli by vyvstala otázka prvenství. To by církev po Kristově odchodu přivedlo do neštěstí. **Spor o první místo byl vyvolán týmž duchem, který byl na počátku velkého sporu v nebesích, a který byl příčinou toho, že Kristus sestoupil z nebes, aby zemřel.** Vyvstala před ním představa Lucifera, „Jitřenky“, **převyšujícího v slávě všechny anděly, kteří obklopují trůn, a spojeného nejužšími svazky se Synem Božím.** Lucifer pravil: „Budu rovný Nejvyššímu“ (Iz 14:14) a touha po vlastním povýšení zanesla spor do nebeských dvorů a vedla k vyhoštění mnoha nebešťanů. Kdyby se byl Lucifer skutečně chtěl podobat Nejvyššímu, nebyl by nikdy opustil své vykázané místo v nebi; **neboť duch Nejvyššího se projevuje v nesobecké službě. Lucifer chtěl získat moc Boží, nikoli však Boží charakter (povahu).** Usiloval pro sebe o nejvyšší místo, a každá bytost, kterou ovládá jeho duch, činí totéž. Tak nevyhnutelně dochází k odcizení, k neshodě a sporu. Vláda se stává kořistí nejsilnějšího. **Království satanovo je královstvím násilí;** každý jedinec pokládá druhého za překážku na cestě za vlastním vzestupem nebo za příčel žebříku, po němž se sám může vyšplhat k vyššímu postavení. DA 435,2

Proč tedy Eliáš svolal oheň z nebe, aby zničil ty, kteří byli posláni králem, aby ho zajali? A odkud tento oheň pochází, když není od Boha?

*„**Jestli** jsem Boží muž,“ odpověděl Eliáš veliteli, tak ať **z nebe sestoupí oheň** a pohltí tě i těch tvých padesát.“ Vtom z nebe sestoupil oheň a pohltil velitele i s jeho padesáti. (2 Král. 1:10)*

To je případ, o kterém se zmiňovali učedníci. Zde Eliáš ještě nesetřásl své mylné názory na Boží království a podlehl pokušení bránit svou identitu proroka Božího znamením z nebe a násilím. S podobnými pokušeními přišel k Ježíši také satan:

*V tom k němu přistoupil pokušitel a řekl mu: „**Jsi-li** Syn Boží, řekni tomuto kameni ať se promění v chleby. (Mat. 4:3)*

*A posmívali se mu: „Hej, když umíš zbořit chrám a za tři dny ho postavit, zachraň sám sebe **Jestli** si Boží Syn, slez z kříže!“ (Mat. 27:40)*

Podrobnější studium příběhu Eliáše najdete v brožuře *Služba smrti*. (Orig.: The Ministration of death). Když se nad tím zamyslíme, co tedy bude příčinou fyzického ohně padajícího z nebe a vybuchujícího ze země po tisíci letech? Když jsme se podívali na činitele Božího slova a životní prostředí, viděli jsme, že zákony, které Bůh zavedl v přírodě, byly navrženy tak, aby odrážely charakter člověka v jeho stavu blaženosti a poslušnosti Bohu. Ale když byl na místo Kristova Ducha vštípen duch vzpoury, duch satana, země ho začala projevovat. Potopa byla vyvrcholením toho věku, kdy celá generace ukřižovala v sobě Krista a používala Jeho moc pro své primitivní a sobecké plány. Když zcela zavrhl Jeho Ducha, který obsahuje všechno ("Skrze Něho jsou všechny věci", Kol 1,17; a "v němž žijeme, pohybujeme se a máme své bytí", Skutky 17:28), bylo zemi dovoleno plně odhalit ducha svého pána – padlého člověka. Dozvídáme se, že stejný princip bude nakonec fungovat, když planoucí žádosti lidí naplní zemi a vypuknou jako fyzický oheň:

*Stejně tak muži opustili přirozené obcování se ženou a **vzpláli touhou** k sobě navzájem; muži páchají nestydatost s muži a za svou zvrácenost na sebe přivádějí nevyhnutelnou odplatu. (Řím. 1:27)*

*Především vězte, že v posledních dnech přijdou nehorázní posměvači **vedení svými vlastními choutkami** a budou říkat: „Co je s tím slibem o jeho příchodu? Otcové už zemřeli a všechno zůstává, jak to bylo od počátku stvoření.“ **Takoví si nechtějí uvědomit, že nebe a země kdysi dávno vznikly Božím slovem z vody a skrze vodu; a tou vodou byl tehdejší svět zatopen a zničen. Totéž slovo udržuje a uchovává nynější nebe a zemi pro***

ohně, který je čeká v den soudu a záhuby bezbožných lidí. (2 Petr 3:3-7)

Mohli bychom se divit předpotopným lidem, a proč tomuto principu nevěřili. Dnešní situace však není jiná. Až všichni bezbožní z celé historie lidstva pokryjí povrch země a spolu se satanem zcela projeví svou vzpuru, bude zemi a nebi opět dovoleno odrážet palčivou povahu jejich špatnosti. To je důvod, proč v této pasáži z poslední kapitoly Velkého sporu čteme následující o zemi a celém stvoření:

Satanovo dílo zkázy navždy skončilo. **Po šest tisíc let prováděl svou vůli, naplňoval zemi bídou** a působil hoře v celém vesmíru. **Všechno stvoření sténalo v úzkostech jako rodička pracující k porodu. Nyní jsou stvoření Boží navždy zbavena jeho přítomnosti a jeho pokušení.** „**Odpočívá, jest v pokoji všechna země, zvučně prozpěvují (spravedliví).** (Iz.14:7). A volání chvály a vítězoslávy stoupá vzhůru z celého věrného vesmíru. Je slyšet „hlas četného zástupu“ jako „hlas mnohých vod a jako hlas mocných hromů“, který praví: „Haleluja! Království se ujal Pán Bůh náš Vševládný.“ Zj.19:6 GC 673,2

Konečně země a nebe, poté, co vyvrhne nahromaděnou zkaženost v podobě ohně, budou odpočívát v pokoji. Pak bude znovu a navždy přírodě umožněno odrážet krásu a svatost obyvatel, – Božích dětí jejichž duše a srdce jsou plná radosti z Kristova Ducha poslušnosti a láskyplné vděčnosti vůči Jeho Otci. Přijetím Kristova charakteru je jim umožněno žít navždy v přítomnosti ohnivé lásky našeho úžasného Boha a Jeho Syna.

26 A ohledně toho, že mrtví vstávají, – copak jste nečetli v Knize Mojžíšově, jak k němu Bůh promluvil z keře: „Já jsem Bůh Abrahamův, Izákův a Bůh Jákobův?“ On přece není Bohem mrtvých, ale Bohem živých! Velice se mýlíte. (Mk 12: 26-27)

Ježíš spojuje Hořící keř s Bohem, který je Bohem živých. To je symbolika keře, který je pálen ohněm, ale přesto neshoří:

V tom se mu y ohnivém plameni z prostředku keře ukázal Hospodinův anděl. Mojžíš se podíval a hle, keř planul ohněm, ale nebyl stravován. Řekl si tedy: „Musím tam přece jít, abych viděl tu velikou podívanou, - jak to, že ten keř neshoří!“ Když Hospodin viděl, že se Mojžíš přichází podívat, zavolal na něj Bůh

z prostředku keře: „Mojžíši! Mojžíši!“ „Zde jsem,“ odpověděl Mojžíš. Na to mu řekl: „Nepřibližuj se! **Zuj si obuv z nohou, neboť místo, ne němž stojíš je svatá půda.**“ Potom řekl: „**Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.**“ **Mojžíš si ihned zakryl tvář, neboť se bál pohlédnout na Boha. (Exodus 3:2-6)**

Hříšníci i spravedliví budou v přítomnosti této ohnivé lásky, ale je jen na nás, jak na ni zareagujeme. Spravedliví mohou "přebývat s pohlcujícím ohněm," ale myšlenky, slova a skutky hříšného života, které se nakonec odhalí při setkání s vyvýšeným Bohem, se obrátí samy od sebe na člověka, který nemilosrdně soudí Boha – **a hříšníkům "dech, jako oheň, ho pohltní".**

Teď povstanu, praví Hospodin, teď se pozvednu a vyvýším! **Těhotní senem, slámu rodíte; ohněm vás pohltní vlastní hněv.** Národy budou spáleny na prášek, vykáčené trní oheň sežehne. Slyšte, dalecí, co jsem vykonal, poznejte, blízcí, jakou sílu mám! Hříšníci na Sionu děsí se, zděšení jímá bezbožné: „**Kdo z nás obstojí před šířajícím ohněm? Kdo z nás obstojí před věčným plamenem?**“ Ten, kdo žije poctivě a mluví upřímně, kdo zavrhuje zisk z vydírání a uhýbá před úplatky, kdo nechce poslouchat vražedné plány a odmítá přihlížet neštěstí. Takový bude žít na výšinách a skálopevný bude jako hrad takový bude mít chleba dostatek a voda mu nikdy chybět nebude. Krále v jeho kráse na vlastní oči uvidíš, spatříš tu zemi, jež prostírá se do dáli. (**Iz. 33:10-17.**)

Zatímco země je zahalena ničivým ohněm, zkázy, **přebývají spravedliví bezpečně ve Svatém městě. Nad těmi, kdož měli podíl v prvním zmrtvýchvstání, nemá druhá smrt moci. Zatímco pro bezbožné je Bůh je stravujícím ohněm, je pro svůj lid sluncem a pavézou (štítem).** Zj. 20:6; Ž. 84:12. GC 673,3

Stejně jako tři mladí hebrejští muži, kteří stáli v ohni Babylonu nespáleni, svatí obyvatelé nebeského města nejsou ovlivněni duchem zuřivosti, který vzplane ve zlovolných. Jsou naplněni Duchem Knížete míru, a proto je s nimi v míru celá příroda. Bůh je pro ně štítem v tom smyslu, že jsou naplněni Jeho Duchem, protože On uchová toho, který je v dokonalém pokoji, jehož mysl spočine v tobě. (Iz 26,3).

Stupně trestu

A co myšlenka, že množství, které bezbožní trpí, je úměrné jejich hříšnosti? Ježíš mluvil takto:

Služebník, který znal vůli svého Pána, ale nepřipravil se a nejednal podle jeho vůle, bude hodně bit. Ten, který ji neznal, bude bit méně, i když dělal trestuhodné věci. Komukoli je hodně dáno, od toho bude hodně vyžádáno. Komu svěřili hodně, od toho vyžádají víc.“ (Luk.12:47-48)

Pro rozšíření k tomuto, Duch proroctví uvádí:

Bezbožným se dostane jejich odplaty na zemi. (Př.11:31). Budou „jako strniště; i zažhne je ten den, kterýž přijítí má, praví Hospodin zástupů.“ Mal.4:1 **Někteří jsou zahubeni v okamžení, jiní trpí mnoho dnů. Všichni jsou potrestáni „podle svých skutků“.** Protože hříchy spravedlivých byly přeneseny na satana, **bude satan trpět nejen za svou vzpouru, nýbrž za všechny hříchy, k jejichž spáchání svedl lid Boží. Jeho trest bude daleko větší než trest těch, jež oklamal.** Když už zahynuli všichni, kteří padli jeho klamy, bude satan stále naživu a bude trpět. V očištných plamenech bezbožníci nakonec zahynou, kořen i ratolesti, satan je kořen, jeho následovníci ratolestmi. **Trest zákona dopadl v plné míře; požadavkům spravedlnosti bylo učiněno zadost; a nebe a země, patřící na to, hlásají spravedlnost Hospodinovu.** {GC 673,1}

Pamatujme si, že Bible říká, že zákon je duchovní (Řím. 7:12). Protože bezbožní jsou souzeni podle zákona, jejich utrpení je především duchovní, jak jsme již dříve naznačili. Čím více znalostí měl člověk o Kristu a Jeho vůli, tím větší bude jeho utrpení. Když se člověk účastní pohřbu člověka, kterého tak dobře nezná, utrpení není tak velké; ale když máte důvěrnou znalost člověka, utrpení je velké. Nikdo nepoznal Boha a Jeho Syna více než satan. Chodil sem a tam po Božích svatých ohnivých kamenech (Ez 28:14) – symbolu Jeho charakteru, kterým je zákon. Proto je jeho utrpení největší; proto je nucen trpět déle než kdokoli jiný. Bible neříká, kdo způsobuje, že satan trpí déle, to je ponecháno na čtenáři, aby rozhodl, kdo způsobuje satanovi utrpení.

Z toho, jak Ježíš vykonává soud, víme, že hříšník sám nad sebou vynáší rozsudek.

Když to uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, zahanbeni ve svém svědomí, starší nejprve, až tam zůstal on sám a žena, která byla uprostřed. (Jan 8:9) CSP

Příběh o Hamanovi nám také ukazuje, proč satan musí trpět tak dlouho, dokud trpí.

V tom řekl Charbóna, jeden z eunuchů, před králem: „Hle také ten kůl, který Haman připravil pro Mordokaje, jenž promluvil dobro ohledně krále, stojí v Hamanově domě, vysoký padesát loket. „Král řekl: „Pověste ho na něj.“ (Ester 7:9) CSP

Haman a Mordokaj představují satana a Krista. Trest, který si satan přál pro Krista, bude sám trpět. Čteme totiž:

Nesud'te, abyste nebyli souzeni. Jakým soudem totiž soudíte, takovým budete souzeni, a jakou mírou měříte, takovou vám bude odměřeno. (Mat. 7:1,2)

Satan bude souzen podle své vlastní představy o spravedlnosti.

Byla to jeho prosba, aby se každý hřích potkal se svým trestem. Pokud Bůh prominul trest, satan řekl, že Bůh nebyl Bohem pravdy nebo spravedlnosti. Satan se setká se soudem, o kterém řekl, že by ho měl Bůh vykonávat. {12MR 413.1 }

Každý člověk zažije spravedlnost, o které si myslel, že by ji Bůh měl uplatňovat na druhých. Čím více nenávisti a pomstychtivosti projeví druhým, tím více se jim to bude odražet v zrcadle Božího zákona lásky, který způsobuje, že vidí plnou zkaženost své přirozenosti. Ti, kteří si přejí, aby ostatní shnili v pekle, s největší pravděpodobností skončí hnijící v pekle s přesně stejnou intenzitou, jakou požadovali pro ostatní. Proto odpusťte a bude vám odpuštěno. Odpusťte dluh člověku, který vám dluží. Vyrovnajte se ve své mysli se svým protivníkem a usmířte se s ním ve svém srdci, abyste nebyli vydáni stejnému soudci, který soudil druhé a odsoudil je – vás.

Dohodni se svým odpůrcem rychle, dokud jsi s ním na cestě, aby tě snad odpůrce nevydal soudci a soudce strážci, a byl bys uvržen do vězení. Amen, pravím tobě: jistě odtamtud nevyjdeš, dokud nezaplátíš poslední haléř. (Mat. 5:25-26) CSP

Satan odsoudil a obvinil více než kdokoli jiný, a proto bude v důsledku toho trpět nejdéle.

Závěr

V této brožuře je jasně dokázáno, že:

Bezbožného zahubí jeho vlastní činy a ti, kdo nenávidí spravedlivého, budou odsouzeni. (Ž 34:22) SNC

Je to zlo v srdci hříšníka, které vyjde ven a zničí ho. Tento oheň je vytvořen skrze vinu vytvořenou v srdci hříšníka v přítomnosti Boží.

Stručně řečeno, připomeňme si některá jednoduchá fakta.

1. *Cesta ke spravedlnosti je úzká a většina světa odmítne milující milost Boží. Ježíš řekl: Těsná je brána a úzká cesta však vede k životu (věčnému) a málokdo ji nachází. (Matouš 7:14).*
2. Bezbožní zemřou a budou navždy ztraceni, rozdrceni v agónii vinou své vlastní vzpoury.
3. Skrze přírodní zákony, které mají schopnost odrážet hříšnost člověka, budou bezbožní stravováni, zatímco se zároveň budou cítit přemoženi a opuštěni pod tíhou svého hanebného života.
4. Ze strany Boha neexistuje žádný akt agrese, síly nebo touhy ukončit život bezbožných. Bezbožní jsou chyceni v díle svých vlastních rukou; padají „do jámy, kterou vykopali.“ (Žalm 7:16; Žalm 9:16) B21

Konec bezbožných

Finální ohnivý rozsudek

Pro ty, kteří věří v Boha, je téměř všeobecně zdůvodněno, že jediný způsob, jak ukončit hřích, je zastavit bezbožné mrtvé v jejich počínání tím, že Bůh ze svého srdce svrhne ohnivý plamen vzteku, aby spálil bezbožné a přivedl je tak k jejich konci.

Často se má také za to, že bezbožní se prostě nezničí, a že pokud je Bůh Bohem spravedlnosti, potrestá provinilce a odmění je za jejich zlo podle jejich skutků tím, že je přímo uvede do plamenů a sám je upálí zaživa. Udělal by to milující Bůh svým dětem? Upálili byste své vzpurné děti zaživa v plamenech a sledovali, jak křičí v agónii?

Někteří lidé říkají, že jediný způsob, jak vymýtít rakovinu, je vyříznout ji. Problém s touto analogií je, že když vyříznete rakovinu z nějaké osoby, cílem je zachránit život, ne ho zničit. Někteří lidé říkají, že bezbožní jsou jako pes se vzteklinou, a pes musí být utracen. Vezmete pak psa a pomalu ho několik dní pálíte na ohni, zatímco křičí a vyje v agónii, zatímco spravedlivý volá: „jen trochu víc, protože si to zasloužíte kvůli své špatnosti“? Je to opravdu to, co se stane na konci?

Ti, kteří odmítají svobodně nabízené milosrdenství, budou přesto poznávat hodnotu toho, čím pohrdali. Pocítí muka, kterou Kristus vytrpěl na kříži, aby vykoupil vykoupení pro všechny, kteří ho přijmou. A pak si uvědomí, co ztratili, – věčný život a nesmrtelné dědictví." RH 4. září 1883

Jenže to byly naše nemoci, které snášel, a naše bolesti které nesl; a my jsme si o něm mysleli, že je zasažen a ubit Bohem a zkrušen. (1z 53:4) CSP